Σεπτεμβρης-Οκτωβρ
2007
Νο 142

εργατικη δημοκρατια

Κλιματικές αλλαγές, βιοκαύσιμα, κερδοσκοπία υπεύθυνοι για την ακρίβεια

τιμη: 1 λίρα

90 χρόνια απο τον Οκτώβρη του 1917

Μόνη λύση ο Σοσιαλισμός

90 χρόνια μετά την Ρώσικη Επανάσταση, τα μηνύματα της παραμένουν εξίσου έπίκαιρα. Οι πολέμοι, η καταστροφή του περιβάλλλοντος, η φτώχεια, η καταπίεση η εκμετάλλευση, και όλες οι άλλες καταστροφές που φέρνει ο καπιταλισμός μαστίζουν την ανθρωπότητα. Η νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης έδειξε ότι η απελευθέρωση της κοινωνίας δεν έρχεται από μια φωτισμένη μειουηφία, αλλά από τους απλούς ανθρώπους, ότι η ενωμένη εργατική τάξη έχει τη δύναμη να γκρεμίσει το βάρβαρο σύστημα του καπιταλισμού και να χτίσει μία κοινωνία, χωρίς πολέμους, φτώχεια, καταπίεση και εκμετάλλευση.

Σήμερα εκατομμύρια άνθρωποι στρέφονται αριστερά για να βρούν λύση στα προβλήματα τους. Τα κινήματα αντίστασης σε ολόκληρο το κόσμο δυναμώνουν, στη Λ. Αμερική, την Ασία, τη Μέση Ανατολή. Οι εκλογές στην Ελλάδα είναι το πιο πρόσφατο παράδειγμα που καταγράφει μια μαζική στροφή στ' αριστερά. Η Ν.Δ. κέρδισε τις εκλογές με τη πλάτη κολλημένη στο τοίχο. Η υποψηφιότητα Χριστόφια δίνει και εδώ την δυνατότητα να καταγραφεί αυτή η αριστερή διάθεση και να εκφραστεί εκλογικά η αντίσταση των εργαζομένων και της νεολαίας στον νεοφιλελευθερισμό, την λιτότηα, τον εθνικισμό και το ρατσισμό.

Πάνω: Αφίσα απο την Ρώσικη Επανάσταση.
Δίπλα: Αφίσσα που κυκλοφόρησε η ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α στην Ελλάδα μετά τις εκλογές

Δικοινοτικά μνημόσυνα για τα αθώα θύματα των πολέμων στη Κύπρο

Ο κοινός πόνος και το κοινό μέλλον μάς ενώνουν

Συγκλονισμό και συγκίνηση ένοιωσαν οι δεκάδες ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι που συμμετείχαν στις εκδηλώσεις μνήμης και τιμής για τα αθώα θύματα των πολέμων στην Κύπρο, ε/κ και τ/κ που οργάνωσε η «Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο–Κύπρος», σε συνεργασία με 16 οργανώσεις και ακτιβιστές τον περασμένο Ιούλη.

Οι εκδηλώσεις φέτος συνέπεσαν με μια ιστορική συγκυρία, τον εντοπισμό ομαδικών τάφων και τις αποκαλύψεις για δολοφονίες αμάχων ε/κ και τ/κ, τις εκταφές λειψάνων και τη παράδοση τους στους συγγενείς.

Βέβαια οι αποκαλύψεις γι αυτά τα εγκλήματα, μένουν ακόμη χωρίς ταυτότητα, χωρίς τα ονοματεπώνυμα αυτών που τα έκαμαν, αυτών που όπλισαν τα χέρια και δηλητηρίασαν τα μυαλά κάποιων νέων με εθνικιστικό μίσος για να σκοτώσουν ανυπεράσπιστα παιδιά και γυναίκες.

Δεν μπορούμε να ελπίζουμε σε ένα καλύτερο μέλλον όσο οι υπεύθυνοι γι αυτά τα εγκλήματα κυκλοφορούν ελεύθεροι και τιμώνται σαν ήρωες στην κοινότητά τους.

Αυτό ήταν και το μήνυμα που βγήκε μέσα από την πρώτη εκδήλωση που έγινε στο Intercollege στις 25 Ιουλίου. Περισσότερα από 150 άτομα παρακολούθησαν με συγκλονισμό και βαθιά συγκίνηση τους ομιλητές, που στη πλειοψηφία τους ήταν συγγενείς αγνοουμένων ή επιβιώσαντες από ομαδικές δολοφονίες κι από τις δύο κοινότητες που κατέθεσαν τις εμπειρίες τους. Άκουσαν τον Πέτρο Σουπουρή από το Παλαίκυθρό που τότε ήταν μόλις 9 χρόνων να περιγράφει πως νίκησε τον πόνο από την απώλεια των γονιών και των συγγενών του στη ομαδική σφαγή 19 ελληνοκυπρίων αμάχων, και τα τραύματα στο παιδικό του σώμα και τη ψυχή για να διδάξει στα δικά του παιδιά να αγωνίζονται για την ειρήνη και να σέβονται τους άλλους. Άκουσαν τον Χουσεΐν Ακανσόι από τη Μάραθα που τότε ήταν 19 χρόνων να περιγράφει πώς έχασε 30 στενούς συγγενείς του στη ομαδική σφαγή 95 τουρκοκυπρίων αμάχων και πώς νίκησε τον πόνο και την οργή που του προκάλεσε η θέα των αποκεφαλισμένων κορμιών των μικρότερων αδελφών του και έγινε ένα μαχητικός αγωνιστής της ειρήνης και της επαναπροσέγγισης. Στο ίδιο πνεύμα μίλησαν και οι άλλοι ομιλητές αλλά και όσοι μίλησαν από το ακροατήριο.

Κοινή ήταν και η διαπίστωση ότι πρέπει επιτέλους να ακουστεί η αλήθεια για αυτά τα εγκλήματα και να καταδικαστούν αυτοί που τα έκαναν. «*Δεν ζητάμε να στηθούν δικαστήρια για να τους δικάσουν*» όπως λέει η διακήρυξη που υιοθέτησαν οι οργανωτές των εκδηλώσεων, «*ζητούμε όμως οι αυτουργοί και οι ηθικοί αυτουργοί αυτών των εγκλημάτων να καταδικαστούν πολιτικά, ηθικά και κοινωνικά. Πρέπει να τιμήσουμε τα αθώα θύματα της άλλης πλευράς όπως ακριβώς τιμούμε τους δικούς μας. Οι νεκροί και οι αγνοούμενοι της Κύπρου μπορούν έτσι να γίνουν γέφυρα ειρήνης και συμφιλίωσης αντί πηγή μισαλλοδοξίας όπως θέλουν να τους χρησιμοποιούν η επίσημη πολιτική και οι εθνικιστές στην κάθε πλευρά*».

Αυτό ακριβώς ήταν και το περιεχόμενο της δεύτερης εκδήλωσης που έγινε το Σάββατο 28 Ιούλη. Εβδομήντα Ε/κ και Τ/κ με λεωφορείο αλλά και ιδιωτικά αυτοκίνητα ξεκίνησαν το πρωί από το Λήδρα Πάλας για να επισκεφτούν τον ομαδικό τάφο στην περιοχή Παρισσινού. Εκεί, διαβάστηκε η κοινή διακήρυξη ενώ η δημοσιογράφος Σεβγκιούλ Ουλουτάγ εξήγησε πώς βρέθηκαν θαμμένοι στους ομαδικούς τάφους της περιοχής, Τουρκοκύπριοι από το Καϊμακλί και την Ομορφίτα. Στη συνέχεια ο κόσμος, σιωπηλά, έσκυβε αποθέτοντας στον χώρο γιασεμί, τριαντάφυλλα και γαρύφαλλα. Την αμήχανη σιωπή έσπασε το σύνθημα

που φώναξε κάποιος και το επανέλαβαν όλοι «Να είναι ο τελευταίος!» (ομαδικός τάφος).

Το κομβόι ειρήνης στη συνέχεια κατευθύνθηκε προς το οδόφραγμα του Αγ. Δομετίου με προορισμό τον ομαδικό τάφο Ελληνοκυπρίων στο χωριό Παλαίκυθρο. Στην τ/κ πλευρά του οδοφράγματος, αστυνομικοί ανέκοψαν το λεωφορείο ανακοινώνοντας πως δεν θα επιτρεπόταν στους ε/κ επιβάτες να περάσουν.

Αποφασίστηκε τότε να πραγματοποιηθεί διαμαρτυρία λίγα μέτρα μακριά από το τ/κ οδόφραγμα. Παραταχθήκαμε στην άκρη του δρόμου με το πανό, χειροκροτούσαμε ρυθμικά και φωνάζαμε συνθήματα στα τούρκικα και ελληνικά «Στην Κύπρο την ειρήνη κανείς δεν σταματά». Οι ελληνοκύπριοι παραδώσαμε στους Τουρκοκύπριους συντρόφους μας τα λουλούδια για να τα καταθέσουν εκ μέρους μας στον ομαδικό τάφο. Τα αυτοκίνητα που περνούσαν, σταματούσαν για λίγο έπαιρναν τη διακήρυξή μας κι εκφράζανε την αλληλεγγύη τους.

Στη συνέχεια οι τ/κ σύντροφοι διέσχισαν το οδόφραγμα κρατώντας το πανό των εκδηλώσεων, νοίκιασαν λεωφορείο και τράβηξαν προς το Παλαίκυθρο όπου άφησαν λουλούδια και στεφάνια στο χώρο του ομαδικού τάφου.

Για όσους συμμετείχαν φέτος στις εκδηλώσεις μνήμης η εμπειρία ήταν μοναδική. Τελικά εκείνο που μένει δεν είναι ούτε η αντιμετώπιση από τα ΜΜΕ που έθαψαν τις εκδηλώσεις, ούτε η απαγόρευση των τ/κ αρχών αλλά ούτε και το γεγονός ότι απουσίαζαν τα μεγάλα κόμματα και οργανώσεις κι από τις δύο πλευρές, αλλά το μήνυμα αυτών των εκδηλώσεων που ανταποκρίνεται στα αισθήματα χιλιάδων απλών Ε/κ και Τ/κ που συμπυκνώνεται σε αυτό που ακούμε συνέχεια και στις δυο πλευρές. «Να μη ξαναζήσουμε παρόμοιες εμπειρίες εμείς και τα παιδιά μας».

Φωτό πάνω: λουλούδια απο ε/κ και τ/κ στον ομαδικο τάφο στου Παρισινού.

Φωτό κάτω: οι τ/κ σύντροφοι μας μετέφεραν και τα δικά μας λουλούδια στον ομαδικό τάφο στο Παλαίκυθρο μετά την άρνηση των τουρκοκυπριακών αρχών να μας επιτρέψουν να πάμε εκεί μαζί. Ειναι καιρός πια να ξεκινήσουμε εκστρατεία για τη δημιουργία ενός κοινού μνημείου για τα αθώα θύματα των πολέμων στη Κύπρο, όπου να πηγάινουμε μαζί να τα τιμούμε κάθε χρόνο.

Η Μάραθα και ο Χρυσόστομος

Στην εκδήλωση στο Intercollege κάποιος ελληνοκύπριος από το ακροατήριο συγκλονισμένος από όσα φρικιαστικά άκουγε για τις βαρβαρότητες των εθνικιστών στη Μάραθα, ρώτησε με αφοπλιστική ειλικρίνια «καλά εμείς γιατί ποτέ δεν ακούσαμε γι αυτά τα εγκλήματα;» Απαντώντας στην ερώτηση του ο Αντρέας Παράσχος που μαζί με την Σεβγκιούλ Ουλουτάγ συντόνιζαν τη συζήτηση, δεσμεύτηκε να δημοσιεύσει στον «Πολίτη» τα γεγονότα για τη σφαγή στη Μάραθα.

Κράτησε το λόγο του και στις 19 Αυγούστου δημοσίευσε ένα συγκλονιστικό άρθρο με περιγραφές από αυτόπτες μάρτυρες για τα φρικιαστικά εγκλήματα των ελληνοκύπριων εθνικιστών στα χωριά Μάραθα, Σανταλάρη και Αλόα. Τις επόμενες μέρες ο «Πολίτης» και ο αρχισυντάκτης του Παράσχος δέχονταν την άγρια επίθεση του Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου που τους χαρακτήριζε «ελληνόφωνους τούρκους». Παρά το ότι ο Χρυσόστομος δεν έκανε καμιά αναφορά στο συγκεκριμένο άρθρο, είναι σίγουρο ότι αυτό είναι που προκάλεσε την οργή του. Γι αυτό και βρήκε ολόψυχη υποστήριξη από τους εθνικιστές κυρίως των κομμάτων που υποστηρίζουν τον Παπαδόπουλο.

Δυστυχώς όμως και τα κόμματα της αντιπολίτευσης αντί να αναδείξουν αυτή την εθνικιστική, φιλοπόλεμη και ρεβανσιστική πολιτική του Χρυσόστομου προτίμησαν να επικεντρώσουν τη κριτική τους στη μη ανάμειξη του αρχιεπισκόπου και της Εκκλησίας στην πολιτική. Η ουσία όμως δεν είναι η ανάμειξη του με την πολιτική αλλά το είδος της ανάμειξης του. Το ότι δηλαδή ο Χρυσόστομος αλλά και οι προκάτοχοι του, με τα εθνικιστικά κηρύγματα και τις παραινέσεις τους άνοιξαν το δρόμο στους οπαδούς του εθνικού ξεκαθαρίσματος των τουρκοκυπρίων και των σφαγών αμάχων. Αντί να απολογηθεί για αυτά ο Χρυσόστομος και οι υποστηρικτές του ζητούν και τα ρέστα.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ: ο ρατσιστής δολοφόνος

Του Νίκου Αγιομαμίτη

–«Σλοβάκος εργάτης έπεσε από τον τρίτο όροφο πολυκατοικίας ενώ ασχολείτο με την κατασκευή στέγης»

– «Σύρος πατέρας ενός παιδιού καταπλακώθηκε μέσα σε αυλάκι του αποχετευτικού»

–«Ρουμάνος εργάτης έπεσε από τον τρίτο όροφο ανεγειρόμενης οικοδομής»

–«Θάφτηκαν ζωντανοί ένας Ελληνοκύπριος και ένας Ελληνοπόντιος στο Γυμνάσιο Αγλαντζιάς»

Αυτοί είναι μόνο μερικοί τίτλοι από άρθρα εφημερίδων τους τελευταίους μήνες που αφορούν εργατικά ατυχήματα.

Δεν περνά μήνας που να μη ακούσουμε για ένα ή δύο ακόμα και περισσότερους νεκρούς σε εργατικά ατυχήματα Ο μακάβριος κατάλογος των εργαζομένων που χάνουν την ζωή τους σε εργατικά ατυχήματα όλο μεγαλώνει. Δεν έχουν τέλος παρά το ότι υποτίθεται ότι υπάρχουν αυστηροί κανονισμοί ασφάλειας.

Αρκετά από τα θύματα αυτά είναι ξένοι εργάτες που ήρθαν στην Κύπρο, νόμιμα ή «παράνομα» για ένα φτηνό μεροκάματο και μια καλύτερη ζωή. Τελικά όμως βρήκαν φτηνό θάνατο. □λλοι καταπλακωμένοι κάτω από χώματα, άλλοι πολτοποιημένοι κάτω από όγκους μπετόν (δύο ινδοί κάτω από τις σκάλες που κατέρρευσαν) ή γλιστρώντας και πέφτοντας στο κενό.

Από την αρχή του 2007 είχαμε 12 νεκρούς από τους οποίους οι 8 είναι ξένοι εργάτες. Είναι διπλάσιος ο αριθμός των ξένων εργατών που έχουν χάσει τη ζωή τους και αυτό δεν είναι τυχαίο. Οι ξένοι εργάτες εργάζονται στις πιο σκληρές, βρώμικες και επικίνδυνες δουλείες και τις περισσότερες φορές κάτω από αντίξοες και απαράδεκτες συνθήκες, χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας. Ορισμένοι είναι ανειδίκευτοι, άπειροι χωρίς να ξέρουν ούτε τη γλώσσα, ούτε πως να χειρίζονται τα μηχανήματα που τους δίνουν για να δουλέψουν. Οι εργοδότες τους στέλνουν σαν πρόβατα στη σφαγή.

Αν δούμε τους αριθμούς και τις στατιστικές αναλύσεις του Υπουργείου Εργασίας για τα εργατικά ατυχήματα ο αριθμός των νεκρών τα τελευταία τρία χρόνια ξεκινά από τους 14 για το 2004 και φτάνει στους 18 για το 2006. Τα μη θανατηφόρα ατυχήματα ξεπέρασαν τις 2000 φτάνοντας στα 2089. Κάθε πέρσι και καλύτερα. Τα περισσότερα ατυχήματα γίνονται στο κλάδο των κατασκευών 543, στα εστιατόρια ξενοδοχεία 332, στη βιομηχανία τροφίμων και ποτών 163. Σ' αυτούς τους κλάδους, παρόλο που δεν υπάρχουν στοιχεία για ντόπιους και ξένους εργάτες, κατ' αναλογία μπορούμε να υπολογίσουμε ότι αφού οι περισσότεροι που

εργάζονται είναι ξένοι και τα περισσότερα ατυχήματα που συμβαίνουν θα αφορούν ξένους εργάτες.

Ομως ο πραγματικός αριθμός των ατυχημάτων είναι κατά πολύ μεγαλύτερος αφού τα επίσημα στοιχεία αφορούν μόνο τις περιπτώσεις που αναφέρονται ή καταγγέλλονται. Τα περισσότερα οι εργοδότες ούτε καν τα αναφέρουν και οι ξένοι, ειδικά οι «παράνομοι» εργάτες δεν τολμούν να τα καταγγείλουν.

Η αιτία που έχουμε τόσα πολλά σοβαρά εργατικά ατυχήματα κάθε χρόνο δεν είναι ο «ανθρώπινος παράγοντας» όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι εργοδότες και το Υπουργείο Εργασίας, Οφείλονται στην απουσία από τους χώρους δουλείας μέτρων προστασίας, στο ότι οι εργοδότες βάζουν τα κέρδη πάνω από τους ανθρώπους. Τα περισσότερα ατυχήματα γίνονται λόγω της πίεσης των εργοδοτών για αύξηση της παραγωγής, τις πολλές ώρες εργασίας και ακόμα και σε συνθήκες καύσωνα. Φέτος το καλοκαίρι στη διάρκεια του με τον καύσωνα ελάχιστοι ιδιώτες εργοδότες εφάρμοσαν τις οδηγίες του Υπουργείου μέχρι που είχαμε και περιστατικά θερμοπληξίας. Τα περισσότερα ατυχήματα συμβαίνουν σε ώρες πέραν του κανονικού 8ώρου που για τους ξένους πολλές φορές φτάνει το «γέννημα – θρέμμα». Οι εργοδότες για να αυξήσουν τα κέρδη τους κάνουν οικονομίες όπου μπορούν και πολλές φορές δεν εφαρμόζουν τα αναγκαία μέτρα προστασίας. Γι'αυτούς η ζωή των εργαζομένων μετρά λιγότερο από τα κέρδη τους.

Το υπουργείο Εργασίας βλέποντας τον αριθμό των ατυχημάτων να μεγαλώνει δραματικά όρισε μια διερευνητική επιτροπή ατυχημάτων. Ομως το πρόβλημα δεν αντιμετωπίζεται με εξαγγελίες και την σύσταση μίας επιτροπής μόνο. Τα ατυχήματα οφείλονται στην έλλειψη ελέγχου από το Υπουργείο Εργασίας, για την εφαρμογή των κανονισμών ασφαλείας. Πράγματι υπάρχουν αυστηροί κανονισμοί, όμως ο έλεγχος για την εφαρμογή τους είναι σχεδόν ανύπαρκτος. Και αυτό γιατί και η κυβέρνηση κάνει οικονομίες και περικοπές. Η έλλειψη προσωπικού στο τμήμα Επιθεώρησης Εργασίας οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην αύξηση των αριθμών των ατυχημάτων κάθε χρόνο.

Οι ποινές για θανατηφόρο εργατικό ατύχημα είναι 10.000 λίρες ή φυλάκιση 2 χρόνων ή και τα δύο. Ομως κανένας εργοδότης δεν φυλακίστηκε έστω και αν βρέθηκε ένοχος από το δικαστήριο για την έλλειψη μέτρων προστασίας και ασφάλειας. Ούτε καμία άδεια στην οικοδομική βιομηχανία έχει αναιρεθεί από το υπουργείο.

Μόνο η άμεση παρέμβαση των εργαζομένων και των συνδικαλιστικών τους οργανώσεων μπορεί να αλλάξει την κατάσταση. Αυτό δείχνει και το γεγονός ότι τα περισσότερα θανατηφόρα ατυχήματα έγιναν σε ανοργάνωτους συνδικαλιστικά χώρους. Μέσα στις συντεχνίες λειτουργούν επιτροπές ασφάλειας στελεχωμένες από τους ίδιους τους εργαζόμενους και αυτοί πιέζουν σε κάποιο βαθμό για κάποια στοιχειώδη μέτρα. Χρειάζεται να ενισχυθούν αυτές οι επιτροπές και να αποκτήσουν μεγαλύτερη δύναμη ώστε να μπορούν άμεσα να σταματούν την δουλειά, αν βλέπουν κάποια παρατυπία ή έλλειψη στα μέτρα ασφάλειας. Ακόμα πρέπει τα συνδικάτα και οι ίδιοι οι εργάτες να αγκαλιάσουν και να προστατεύσουν τους ξένους συναδέλφους τους, να επιμείνουν μαζί για τα μέτρα ασφάλειας, να τους στηρίξουν και μαζί να παλέψουν απέναντι στην δολοφονική απληστία και ασυδοσία των εργοδοτών. Μαζί ντόπιοι και ξένοι μπορούμε και πρέπει να παλέψουμε για πραγματική ασφάλεια και υγεία στους χώρους δουλείας.

Επιτροπή Προστασίας Ανταγωνισμού

Ο μεγάλος αδελφός έφαγε τα μούτρα του

Οι εργαζόμενοι στην Επιτροπή Προστασίας Ανταγωνισμού μετά από δύο μήνες απεργία διαρκείας, κατάφεραν να ξεφορτωθούν τον Χριστοφίδη, πρόεδρο της ΕΠΑ, και υπεύθυνο για τις παρακολουθήσεις, την τρομοκρατία και τους εκβιασμούς που επέβαλε στον χώρο δουλείας τους τον τελευταίο ενάμισι.

Οι εργαζόμενοι κατάγγελλαν ότι ένας «Big Brother» στήθηκε με τα τελευταίας τεχνολογίας συστήματα παρακολούθησης με κάμερες παντού, ακόμα και έξω από την πόρτα των αποχωρητηρίων. Ακόμα και στο ηλεκτρονικό τους ταχυδρομείο υπήρχε παρακολούθηση. Για να περάσει αυτό το σύστημα και να εξαλείψει τις όποιες αντιδράσεις χρησιμοποίησε τις απειλές και τους εκβιασμούς για όσους αντιδρούσαν.

Όλα αυτά φυσικά εφαρμόστηκαν δήθεν για λόγους ασφάλειας. Στη πραγματικότητα όμως αυτό που γινόταν ήταν η παρακολούθηση των εργαζομένων. Επέβαλε ένα κλίμα φόβου και τρομοκρατίας έτσι ώστε ο κάθε εργαζόμενος να φοβάται να κινηθεί και να μιλήσει ελεύθερα ακόμα και με τον συνάδελφο δίπλα του. Φοβόντουσαν ότι κάθε στιγμή κάποιος τους παρακολουθεί ή τους ακούει. (Όπως ακριβώς στο «1984» του Όργουελ η αφίσα με το μεγάλο πρόσωπο που κάποιος είχε την αίσθηση όπου και αν βρισκόταν ότι τον παρακολουθούν και από κάτω έγραφε με μεγάλα γράμματα «Ο ΜΕΓΑΛΟς ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ»)

Στόχος φυσικά όλων αυτών των συστημάτων και όσων επιχειρήσεων τα εφαρμόζουν είναι ο έλεγχος των εργαζομένων και η πιο σκληρή και εντατική δουλεία. Επικαλούνται βέβαια λόγους ασφάλειας για να τα εφαρμόσουν χωρίς αντιδράσεις από τους εργαζόμενους αλλά στην πραγματικότητα στόχο τους έχουν τους ίδιους τους εργαζόμενους. Είναι κάτι ανάλογο όπως τους τρομονόμους του Μπους. Τους νόμους που περνούν δήθεν για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και ουσιαστικά κτυπούν τους εργαζόμενους με μέτρα που καταργούν τις ελευθερίες και τα δικαιώματα τους.

Και φανταστείτε αν αυτό συνέβηκε σε ένα χώρο όπως στην ΕΠΑ, χώρο όπου εργάζονται δημόσιοι υπάλληλοι με μια τόσο ισχυρή συντεχνία όπως η ΠΑΣΥΔΥ, τι πραγματικά συμβαίνει στον ιδιωτικό τομέα και σε μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις, όπως του Σιακόλα και όχι μόνο. Στην CYTA για παράδειγμα ξόδεψαν εκατομμύρια για συστήματα παρακολούθησης με κάρτες κάμερες και τώρα βρίσκεται σε δοκιμαστική βάση η παρακολούθηση των συνεργείων με την εφαρμογή ειδικού συστήματος GPRS σ' όλα τα αυτοκίνητα.

Πράγματι η ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ έχει δίκαιο όταν έλεγε ότι αυτός ο αγώνας αφορά όλους τους εργαζόμενους γιατί παραβιάζει τα προσωπικά δεδομένα. Όμως αυτό για να μη είναι μόνο παχιά λόγια χρειάζεται να επιμένει μέχρι να ξηλωθεί ολόκληρο το σύστημα παρακολούθησης και να φύγουν οι κάμερες όχι μόνο στην ΕΠΑ αλλά και όπου αλλού υπάρχουν. Οι εργαζόμενοι που ζούνε και εργάζονται κάτω από το βλέμμα του ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ χρειάζεται να κτίσουν τον δικό τους αγώνα πατώντας πάνω στην νίκη των εργαζομένων στην ΕΠΑ.

Η υποψηφιότητα Χριστόφια, η Σοσιαλδημοκρατικοποίηση του ΑΚΕΛ και η αριστερή στροφή της κοινωνίας

του Ντίνου Αγιομαμίτη

Για πρώτη φορά στην ιστορία του το ΑΚΕΛ διεκδικεί με δικό του υποψήφιο την προεδρία της Δημοκρατίας. Ογδόντα χρόνια μετά την ίδρυση του το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κύπρου διεκδικεί την εξουσία στις προεδρικές εκλογές του ερχόμενου Φλεβάρη με τον Γενικό του Γραμματέα, Δημήτρη Χριστόφια

Τι σημαίνει αυτό; Αν εκλεγεί ο Χριστόφιας το Φλεβάρη θα έχουμε σοσιαλισμό στη Κύπρο;

Αν κάποιοι από τους οπαδούς του ΑΚΕΛ ήλπιζαν κάτι τέτοιο, φρόντισε πολύ νωρίς η ηγεσία του κόμματος να τους ξεκαθαρίσει ότι «*το πρόγραμμα μας δεν προβλέπει σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας*» (δήλωση Π. Κυρίτση Γ.Γ. της ΠΕΟ σε συνέντευξη στο Φιλελεύθερο). Εξάλλου ο ίδιος ο Χριστόφιας στην ομιλία του στη Συνδιάσκεψη που αποφάσισε την υποψηφιότητα του ξεκαθάρισε ότι «*θα κυβερνήσει με ένα κεντροαριστερό αστικοδημοκρατικό πρόγραμμα*» που θα είναι «*φιλολαϊκότερο από το σημερινό*» και ότι ουσιαστικά «*θα διαχειριστεί το υπάρχον σύστημα*».

Δεν χρειάζεται να ψάξει κανείς πολύ για να καταλάβει τι σημαίνει αυτό. Αυτό κάνει το ΑΚΕΛ εδώ και δεκαετίες αφού συνεργάστηκε και συμμετείχε έμμεσα ή άμεσα με δικούς του υπουργούς σε όλες τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις από το '74 μέχρι σήμερα με εξαίρεση την δεκαετία Κληρίδη. Ολ' αυτά τα χρόνια στήριξε όλες τις βασικές επιλογές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Υποστήριξε τον πολιτικό και οικονομικό αποκλεισμό των τουρκοκυπρίων και τους εξοπλισμούς. Υποστήριξε την ένταξη στην Ε.Ε. αλλά και στην ΟΝΕ, με μόνη διαφοροποίηση να γίνει ένα χρόνο αργότερα, το 2009 αντί το 2008. Στήριξε την παραχώρηση διευκολύνσεων στους αγγλοαμερικανούς ιμπεριαλιστές και τους συμμάχους τους για τις επιθέσεις στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στην Παλαιστίνη, στο Λίβανο και αλλού.

Στήριξε ακόμη και μέτρα που χτυπούσαν άμεσα την εργατική τάξη, όπως η αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, οι ιδιωτικοποιήσεις και οι φορολογίες με τις ψήφους του στη Βουλή ή με την ανοχή του, όπως το πετσόκομμα της ΑΤΑ (Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή) που έγινε από τον Κληρίδη αλλά συνεχίστηκε από τον Παπαδόπουλο χωρίς καμιά αντίδραση από το ΑΚΕΛ.

Αυτό που στην ουσία υπόσχεται ο Χριστόφιας αν κερδίσει τις εκλογές είναι μια διακυβέρνηση όπως του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα και των άλλων Σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων της Ευρώπης. Ούτε η πολιτική του, ούτε η πρακτική του διαφέρει ουσιαστικά από αυτή της Σοσιαλδημοκρατίας.

"Να, εκει στο μέλλον είναι ο Σοσιαλισμός Αλέκα, εδώ τώρα έχουμε κατοχή", φαίνεται να λέει ο Χριστόφιας στην Αλέκα Παπαρήγα

Σοσιαλδημοκρατία

Η πορεία σύγκλισης του ΑΚΕΛ με τη Σοσιαλδημοκρατία άρχισε πολύ νωρίς. Όταν ιδρύθηκε το ΚΚ Κύπρου, το 1926, στη Ρωσία είχε ολοκληρωθεί η ήττα της Οκτωβριανής επανάστασης με την επικράτηση του Σταλινισμού. Η πολιτική του νεαρού ΚΚΚ θα αντανακλούσε αυτή την πραγματικότητα. Οι ιδέες της επανάστασης ωστόσο συνέχισαν για ένα διάστημα να επηρεάζουν τις θέσεις του. Έτσι τάχθηκε ενάντια στο αίτημα της Ένωσης και κατάγγελλε τους υποστηριχτές της σαν «*τους μεγαλύτερους εχθρούς γιατί διχάζουν τον λαό σε Έλληνες και Τούρκους*» και καλούσε Έλληνες και Τούρκους εργάτες σε ένα κοινό αντιαποικιακό αγώνα με στόχο την «*απελευθέρωση της Κύπρου από τα χέρια της καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής Αγγλίας και τη δημιουργία της Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Κύπρου*».

Λίγο αργότερα όμως με την επικράτηση της σταλινικής θεωρίας των σταδίων που έλεγε ότι πρώτα έρχεται ο αγώνας ενάντια στην αποικιοκρατία και μετά η πάλη για το σοσιαλισμό το κάλεσμα για τη διεθνιστική ενότητα Ελλήνων και Τούρκων εργατών μετατράπηκε σε κάλεσμα για εθνική ενότητα: «*Βουλευτές, αστοί, μικροαστοί πολιτευτές, εθνικιστές ...ελάτε να σχηματίσουμε όλοι μαζί μια ενιαία παράταξη με ενιαίο πρόγραμμα και απαιτήσεις: το διώξιμο της Αγγλίας και την απολύτρωση του λαού... η διαφορά του προγραμματικού σκοπού των εθνικιστών (ένωση με την Ελλάδα) και των κομμουνιστών (σοβιετική δημοκρατία) δεν πρέπει να αποτελέσει εμπόδιο για την δημιουργία του ενιαίου αντιιμπεριαλιστικού μετώπου, η*

δε διαφορά αυτή μπορεί να λυθεί μετά την αποχώρηση του ιμπεριαλισμού από την Κύπρο»

Αυτή ήταν η βάση της πολιτικής του ΚΚΚ που το οδήγησε από τον ένα συμβιβασμό στον άλλο και την μια προσαρμογή στην άλλη για να είναι εφικτός ο στόχος των συμμαχιών με τις «προοδευτικές πατριωτικές δυνάμεις». Έτσι το ΑΚΕΛ που διαδέχτηκε το 1941 το ΚΚΚ υποστήριξε ανοικτά την ένωση και οδήγησε στη διάσπαση της εργατικής τάξης στη βάση του εθνικού διαχωρισμού.

Η πολιτική της ταξικής συνεργασίας και η υποστήριξη της Ένωσης ήταν η κύρια αιτία που επέτρεψε τελικά στην Εθναρχία και τον Γρίβα όχι μόνο να πάρουν την ηγεσία του αντιαποικιακού αγώνα αλλά να έχουν και το πάνω χέρι μετά την ανεξαρτησία.

Η «ολοκλήρωση» της ανεξαρτησίας με τελικό στόχο την αυτοδιάθεση – Ένωση έγινε το νέο στάδιο αγώνα για το ΑΚΕΛ. Σε αυτή την προοπτική ταυτίστηκε πλήρως με την πολιτική του Μακάριου και υποστήριξε όλες τις πολιτικές και στρατιωτικές επιλογές της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης που είχαν σαν στόχο το εθνικό ξεκαθάρισμα των τουρκοκυπρίων.

Εκτός όμως από το γεγονός ότι το ΑΚΕΛ συνεχίζει να χαράσσει σταθερά μια εθνική πολιτική, μια πολιτική που έβαζε πάνω απ' όλα τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, μέσα στη δεκαετία του '60 άρχισε και το ίδιο να αναδεικνύεται σαν μια σοβαρή οικονομική δύναμη με τις δικές του επιχειρήσεις.

Η πορεία σύγκλισης με τη Σοσιαλδημοκρατία έφτανε στην ολοκλήρωση της έστω και αν το ΑΚΕΛ δεν το είχε διακηρύξει επίσημα. Κοινωνικά και πολιτικά κάλυπτε αυτό το χώρο. Η ΕΔΕΚ που ξεκίνησε το 1968 σαν Ενιαία Δημοκρατική Ένωση Κέντρου, προσπάθησε μετά το '74 – στηριγμένη στη μεγάλη απήχηση που είχε εξαιτίας της αντίστασης της στο πραξικόπημα και ακολουθώντας το παράδειγμα του Παπανδρέου που ίδρυσε το ΠΑΣΟΚ, να μετατραπεί στο ΠΑΣΟΚ της Κύπρου κολλώντας το πρόθεμα «σοσιαλιστικό κόμμα» μπροστά στο ΕΔΕΚ. Δεν κατάφερε όμως ποτέ να ξεπεράσει το μονοψήφιο νούμερο ψήφων. Ο χώρος αυτός ήταν ήδη καλυμμένος από το ΑΚΕΛ.

Μετά την κατάρρευση των καθεστώτων του κρατικού καπιταλισμού το ΑΚΕΛ προχώρησε ένα ακόμη βήμα προς την επίσημη πια σοσιαλδημοκρατικοποίηση. Το 1990 κυκλοφόρησε ένα κείμενο με τίτλο «η δική μας αντίληψη για τον σοσιαλισμό» το οποίο στην ουσία είναι ένας ύμνος προς την σοσιαλδημοκρατία. Αφού την εκθειάζει για «*τη συμβολή της στην ανάπτυξη των αξιών και τη διάδοση των ιδεών του σοσιαλισμού*» περιγράφει πώς ο σοσιαλισμός θα είναι ένα σύστημα που θα συνδυάζει την κρατική με την ιδιωτική ιδιοκτησία, τον προγραμματισμό με την ελεύθερη αγορά και τα εργατικά και αστικά κόμματα θα μπορούν να εναλλάσσονται στην εξουσία. Το παράδειγμα που χρησιμοποίησε ο Χριστόφιας για αυτό το είδος σοσιαλισμού ήταν η Σουηδία στις καλές εποχές της

Οταν το αντιτορπιλλικό Donald Cook κατέπλευσε στη Λεμεσό τον Φλεβάρη του 2006, το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης οργάνωσε διαμαρτυρία έξω από το λιμάνι. Την εκδήλωση χαιρέτησε και ο δήμαρχος Λεμεσού Κοντίδης ο οποίος λίγες ώρες νωρίτερα βρίσκονταν πάνω στο πλοίο παραλαμβάνοντας τιμητική πλακέτα από την πρεσβεία των ΗΠΑ για την φιλοξενία του πολεμικού πλοίου

Σοσιαλδημοκρατίας. Ένα όραμα βέβαια που δεν έχει καμιά σχέση με την εργατική εξουσία ή τον Σοσιαλισμό.

Ακόμη και αυτό το είδος του «σοσιαλισμού» όμως το μεταθέτει και πάλι για το άγνωστο μέλλον αφού «*η λύση του Κυπριακού τίθεται σε πρώτο πλάνο και υπερέχει του αγώνα για σοσιαλισμό*».

Με τέτοια «αντίληψη για το σοσιαλισμό» και την πολιτική πρακτική που ακολούθησε αυτά τα χρόνια δεν είναι παράξενο που ο πρόεδρος του ΔΗΣΥ Νίκος Αναστασιάδης δήλωσε έτοιμος για συνεργασία με τον Χριστόφια: «*Σε ώρες κινδύνου για την πατρίδα δεν χωρούν ιδεολογικές διαφορές*» και έφερε σαν παράδειγμα τη Γερμανία όπου «*οι παραδοσιακά αντίπαλες πολιτικές δυνάμεις των σοσιαλιστών και των χριστιανοδημοκρατών έχουν συμμαχήσει και συγκυβερνούν και παρά τις διαφορές δεν αντιμετωπίζουν κανένα πρόβλημα*».

Το ΑΚΕΛ αποκλείει για την ώρα ένα τέτοιο σενάριο αλλά κανείς δεν ξέρει τι θα γίνει στο μέλλον. Ένα είναι το σίγουρο, ότι αν κερδίσει ο Χριστόφιας τον ερχόμενο Φλεβάρη δεν θα έχουμε κανένα "σοσιαλιστικό μετασχηματισμο της κοινωνίας" . Θα κυβερνήσει με τον ίδιο τρόπο που συγκυβέρνησε τόσα χρόνια, με τον ίδιο τρόπο που κυβέρνησε η Σοσιαλδημοκρατία σε μια σειρά απο χώρες.

Παρ' όλα αυτά δεν πρέπει να έχουμε κανένα δισταγμό στο να υποστηρίξουμε Χριστόφια στις εκλογές. Η ίδια η υποβολΗ της υποψηφιότητας του είναι αποτέλεσμα της πίεσης απο τα κάτω, τη βάση του κόμματος. Η νίκη του θα είναι ένα χαστούκι για τους εθνικιστές και θα καταγραφεί σαν μια αριστερή στροφή στη κοινωνία. Αυτό θα συμβάλει στην αυτοπεποίθηση και τη διάθεση της εργατικής τάξης να αντισταθεί στις επιθέσεις του κεφαλαίου ακόμη και αυτές που θα εξαπολύσει η ίδια η κυβέρνηση του Χριστόφια.

Κλιματικές αλλαγές - βιοκαύσιμα σπεκουλαδόροι εκτοξεύουν τις τιμές των τροφίμων

Του Φαίδωνα Βασιλειάδη

Μεγάλο σάλο συνεχίζει να προκαλεί από τα τέλη Αυγούστου η συνεχής εκτόξευση των τιμών σε πολλά αγροτικά αγαθά και ιδιαίτερα στα βασικά φυτικά είδη διατροφής, σιτάρι, αραβόσιτο που πυροδοτούν αλυσιδωτές αυξήσεις στα είδη διατροφής πρώτης ανάγκης όπως είναι το ψωμί, άλευρα, τα ζυμαρικά, το γάλα, τα τυριά και το κρέας.

Η ανεξέλεγκτη αυτή κατάσταση προκαλεί καίριο πλήγμα στην τσέπη των «καταναλωτών», δηλαδή τις χιλιάδες εργατικές οικογένειες μισθοσυντήρητων και συνταξιούχων, που θα πρέπει τώρα να πληρώνουν ακόμα περισσότερα για την συντήρησή τους με τους ήδη κουτσουρεμένους μισθούς και συντάξεις πείνας. Η κατάσταση προβλέπεται ακόμα χειρότερη το χειμώνα με δεδομένη την πρόσφατη αύξηση στα πετρελαιοειδή και την εισαγωγή του ευρώ από την 1/1/2008.

Οι συντεχνίες και οι σύνδεσμοι καταναλωτών καταγγέλλουν για αισχροκέρδεια εκ μέρους των υπεραγορών, των γαλακτοκομικών εταιρειών και των αρτοβιομηχανιών. Οι εταιρείες όταν δεν χρησιμοποιούν σαν άλλοθι την παγκόσμια αύξηση των σιτηρών για τις ανατιμήσεις τσακώνονται μεταξύ τους για το ποιος πραγματοποιεί υπερκέρδη. Από την πλευρά της η κυβέρνηση, επικαλούμενη την ΕΕ που δεν επιτρέπει τους ελέγχους στις τιμές ή τον καθορισμό ποσοστού κέρδους, σηκώνει ψηλά τα χέρια.

Παγκόσμια αύξηση τιμών

Η «κούρσα» ανόδου της διεθνούς τιμής των σιτηρών στην ουσία έχει να κάνει με 2 θανάσιμες απειλές του καπιταλισμού, ενάντια στο οικοσύστημα και τον άνθρωπο, και με την κερδοσκοπία που βρίσκεται στην καρδιά του συστήματος. Οι αυξήσεις έρχονται σαν αποτέλεσμα αφενός των κλιματικών αλλαγών με τις παρατεταμένες ξηρασίες, τις συχνότερες δασικές πυρκαγιές και πλημμύρες σε πολλές παραγωγούς χώρες, της μείωσης της συνολικής καλλιεργήσιμης γης και της αυξανόμενης ζήτησης δημητριακών για την παραγωγή βιοκαυσίμων. Από την άλλη, οι κερδοσκόποι των διεθνών αγορών εμπορευμάτων ήδη από τον Σεπτέμβρη του 2006 αύξησαν τις τιμές των δημητριακών αφού όλες οι προβλέψεις για υποδιπλασιασμό της παγκόσμιας σοδειάς – ιδιαίτερα μετά το φετινό καλοκαίρι – έκαναν φανερό ότι η παγκόσμια ζήτηση θα ξεπερνούσε κατά πολύ τα παγκόσμια αποθέματα.

Και βέβαια μέσα σ' ένα παγκοσμιοποιημένο σύστημα αυτό το «καπέλο» στα δημητριακά από τους διεθνείς

κερδοσκόπους, που ωθεί προς τα πάνω τις τιμές των τροφίμων, δημιούργησε και στην Κύπρο ιδανικές συνθήκες για έναν χείμαρρο κερδοσκοπίας, από τα συγκροτήματα υπεραγορών, τις γαλακτοβιομηχανίες και τους αρτοβιομήχανους.

Αισχροκέρδεια

Τον περασμένο Ιούνιο παρακολουθήσαμε τα χαριεντίσματα του υπουργού Οικονομικών για τον «κώδικα δίκαιης τιμολόγησης» που προσυπέγραψαν εταιρείες και επιχειρήσεις. Εταιρείες λιανικού εμπορίου, 250 υπεραγορές και πολλές επιχειρήσεις δεσμεύτηκαν ότι τον Ιανουάριο θα στρογγυλοποιήσουν τις τιμές προς τα κάτω κατά 1% στα είδη τροφίμων και καθημερινής χρήσης, ενόψει της εισαγωγής του ευρώ στην Κύπρο.

Δυο μήνες αργότερα και ενόψει της διπλής αναγραφής των τιμών (σε λίρες και ευρώ) από την 1η Σεπτέμβρη, ξεκίνησε η κούρσα των ανατιμήσεων στις τιμές των τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης κατά 10% –20%! Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΠΕΟ (16/9) με βάση το ποσοστό αύξησης των σιτηρών η δικαιολογημένη αύξηση που θα αναμενόταν στα είδη αυτά έπρεπε να ήταν της τάξης του 4%–5%.

Η τιμή πώλησης ενός λίτρου γάλακτος από 65 σεντ που καθορίστηκε τον Φεβρουάριο ανέβηκε μεταξύ 68 –75 σεντ. Τυρί και γιαούρτι πωλείται με κέρδος σε ορισμένες υπεραγορές μέχρι και 50% ενώ σε κάποια γαλακτοκομικά είδη που δεν είναι πρώτης ανάγκης το κέρδος φθάνει μέχρι και 100%.

Οι αλευροβιομηχανίες προχώρησαν σε αυξήσεις στην τιμή των αλεύρων, με αποτέλεσμα να προχωρήσουν σε ανατιμήσεις και οι αρτοποιοί. Εκτιμάται ότι σύντομα

το κοινό ψωμί θα πωλείται στους φούρνους προς μία λίρα από 90 σεντ.

Η τιμή του άσπρου παραδοσιακού ψωμιού («Πολίτης» 6/9) ποικίλλει από 29 σεντ μέχρι και 90 σεντ στις διάφορες υπεραγορές αλλά και φούρνους. Αυτό δείχνει ότι δεν είναι μόνο η αύξηση των σιτηρών διεθνώς που οδηγεί στις ανατιμήσεις αλλά ότι οι τιμές καθορίζονται στα σημεία πώλησης.

Διαδηλώσεις και συγκρούσεις στην πόλη του Μεξικού τον Φλεβάρη, ανάμεσα σε χιλιάδες διαδηλωτές και την αστυνομία, με αφορμή την αύξηση κατά 60% στην τιμή των τορτίγιας, βασικό είδος διατροφής από καλαμπόκι για τους Μεξικανούς

Οι συντεχνίες, οι οργανώσεις καταναλωτών και η κυβέρνηση συζητούν τρόπους για ν' αντιμετωπιστεί η ακρίβια και αισχροκέρδεια. Τα μέτρα που προτείνουν όμως δεν πρόκειται ουσιαστικά να εμποδίσουν την κερδοσκοπία.

Οπως αποδείχτηκε η κερδοσκοπία δεν αντιμετωπίζεται με 'συμφωνίες κυρίων' με τα αρπακτικά της αγοράς, τους βιομήχανους και εμπόρους. Η ενίσχυση των κυβερνητικών υπηρεσιών ανταγωνισμού και των συνδέσμων καταναλωτών σίγουρα μπορεί να βοηθήσει στο να έρχονται στην επιφάνεια πραγματικά στοιχεία για τις τιμές. Ομως το μέτρο που προτείνει το Υπουργείο Εμπορίου, δηλ τη δημοσίευση και «διαπόμπευση» των επιχειρήσεων που αυξάνουν τις τιμές αδικαιολόγητα δεν θα βοηθήσει πολύ περισσότερο δεν θα «ντροπιάσει» τους επιχειρηματίες. Ο χρόνος που διαθέτει η πλειοψηφία των εργαζομένων είναι ελάχιστος για να γυρίζουμε από υπεραγορά σε κατάστημα ή περίπτερο «που πουλά φτηνότερα».

Η δύναμή μας σαν εργαζόμενοι

Οι απανωτές αυξήσεις τα τελευταία χρόνια στα καύσιμα, στα ασφάλιστρα, στο ρεύμα, στα τρόφιμα, στις υπηρεσίες, η εισαγωγή του ευρώ και αργότερα του ΦΠΑ, δημιουργούν δυσβάστακτο βάρος για τα πλατιά λαϊκά στρώματα, προκαλώντας ανησυχία και αγανάκτηση στην πλειοψηφία του κόσμου.

Είναι εξοργιστικό να εκμεταλλεύεται σήμερα αυτή την αγανάκτηση ο Λευτέρης Χριστοφόρου του ΔΗΣΥ και να παριστάνει τον υπερασπιστή των φτωχών και αδυνάτων κάνοντας λόγο για «ανοχύρωτη πολιτεία, η οποία προστατεύει τους κερδοσκόπους». Ήταν επί διακυβέρνησης Κληρίδη που αφαιρέθηκαν οι φόροι κατανάλωσης από τον υπολογισμό της ΑΤΑ. Σαν αποτέλεσμα οι συνολικοί μισθοί να έχουν υποστεί απώλεια πάνω από 3%, ενώ οι όποιες αυξήσεις δίνονται λόγω ΑΤΑ δεν καλύπτουν καν τον πληθωρισμό που αναμένεται να φτάσει στο 2,3 –2,5%.

Από την πλευρά της κυβέρνησης ο Παπαδόπουλος μπορεί μεν να διακήρυξε ότι η ΑΤΑ είναι «ευλογία» για την οικονομία αλλά συνέχισε με το ίδιο σύστημα υπολογισμού που επέβαλε και η προηγούμενη κυβέρνηση. Το ζήτημα της αποκατάστασης της ΑΤΑ θα έπρεπε να ήταν ένα από τα αιτήματα που θα διεκδικούσε το ΑΚΕΛ και η ΠΕΟ από την κυβέρνηση της «Αλλαγής». Δυναμικά και με κινητοποιήσεις και όχι με παρακάλια και 'γκρίνιες' στον Τάσσο.

Για την ακρίβια και την αισχροκέρδεια φταίει η βουλιμία των αρπακτικών της αγοράς και η πολιτική της λιτότητας που έχει καθηλώσει τους μισθούς και τα εργατικά ωφελήματα. Σαν «καταναλωτές» δεν έχουμε τη δύναμη να σταματήσουμε την ακρίβια και την αισχροκέρδεια γιατί είμαστε όλοι δέσμιοι της αγοράς. Δεν μπορούμε να «μποϋκοτάρουμε» την αγορά, απλά γιατί δεν μπορούμε να σταματήσουμε να ψωνίζουμε. Σαν εργαζόμενοι όμως ήμαστε πάνω απ' όλα παραγωγοί, δημιουργούμε τα κέρδη. Η δύναμή μας έγκειται στη δυνατότητά μας να δράσουμε συλλογικά παραλύοντας την παραγωγή εκεί όπου παράγεται ο πλούτος και τα κέρδη των καπιταλιστών. Μια 24ωρη απεργία των χιλιάδων μελών των συντεχνιών με αίτημα την αποκατάσταση της ΑΤΑ, τις αυξήσεις μισθών και συντάξεων σύμφωνα με τις ανάγκες μας, θα είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να καταπολεμήσουμε την ακρίβια και να απαντήσουμε στα ψίχουλα της «στοχευμένης» κοινωνικής πολιτικής του Σαρρή και της κυβέρνησης. Τέλος θα είναι ... και ο καλύτερος τρόπος για εξυγίανση του «ελεύθερου ανταγωνισμού».

Βιοκαύσιμα: μία λύση ανώδυνη ή μια νέα απειλή;

Του Φαίδωνα Βασιλειάδη

Η υπερθέρμανση του πλανήτη και σαν αποτέλεσμα οι κλιματικές αλλαγές που σημειώνονται παγκόσμια, για τους καπιταλιστές μεταφράζονται σε νέες επενδυτικές ευκαιρίες. Τα τελευταία χρόνια κυβερνήσεις, οργανισμοί και εταιρείες στρέφονται στη χρήση βιοκαυσίμων σαν μια φιλική προς το περιβάλλον και τον άνθρωπο εναλλακτική λύση απέναντι στα ορυκτά καύσιμα, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η παγκόσμια αύξηση της θερμοκρασίας.

Τα βιοκαύσιμα παράγουν ενέργεια και προέρχονται από την επεξεργασία των λεγόμενων ενεργειακών φυτών όπως το καλαμπόκι, σιτάρι, σόγια και άλλων φυτικών σπόρων (σπορέλαια, ελαιοκράμβη, ηλιοτρόπιο, φοινικέλαιο κ.α.), ζαχαροκάλαμο αλλά και ζωικών λιπών. Τα κύρια είδη βιοκαυσίμων που χρησιμοποιούνται στις μεταφορές είναι η βιοαιθανόλη και το βιοντίζελ, υποκατάστατα της βενζίνης και του πετρελαίου κίνησης.

Ομως η παραγωγή βιοκαυσίμων συνιστά περισσότερο απειλή παρά 'λύτρωση' από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα. Η παραγωγή τους απειλεί με δραματικές συνέπειες το οικοσύστημα και τον άνθρωπο.

Οι καπιταλιστές τζογάρουν στο «πράσινο»

Η παραγωγή βιοκαυσίμων για τους καπιταλιστές είναι ένα νέο χρυσωρυχείο του μέλλοντος. Η βιοαιθανόλη και το βιοντίζελ αποτελούν σήμερα μόλις το 2% της παγκόσμιας αγοράς καυσίμων. Ωστόσο, οι προβλέψεις είναι ότι στα επόμενα 10 χρόνια, η παγκόσμια αγορά βιοκαυσίμων θα τετραπλασιαστεί, από τα 20,5 δισ. δολάρια το 2006 στα 80 δισ. δολάρια το 2016.

Διάφοροι πετρελαϊκοί όμιλοι, αυτοκινητοβιομηχανίες, πολυεθνικές της αγροτοβιομηχανίας και των μεταλλαγμένων σπόρων συνωστίζονται με τους κερδοσκόπους των χρηματιστηρίων, όπως τον Τζορτζ Σόρος, επενδύοντας τεράστια ποσά σ' αυτόν τον τομέα.

Πολυεθνικές εταιρείες μεταλλαγμένων όπως οι Mosanto, Syngenta, Dupon, επένδυσαν σε καλλιέργειες για την παραγωγή βιοκαυσίμων. Κλείνουν συμφωνίες με εταιρείες που ελέγχουν το παγκόσμιο εμπόριο δημητριακών όπως η Cargill και η Daniel Midland αλλά και με πετρελαϊκούς ομίλους όπως η BP, για τη λειτουργία μονάδων παραγωγής βιοκαυσίμων.

Από την άλλη, τα βιοκαύσιμα αποτελούν ένα βολικό τρόπο για τις κυβερνήσεις να δείχνουν ότι παίρνουν μέτρα υποτίθεται για αντιμετώπιση της μόλυνσης του περιβάλλοντος αποφεύγοντας ωστόσο να θίξουν καυτά ζητήματα, όπως είναι η αυξανόμενη χρήση ιδιωτικών μεταφορικών μέσων ή να θίγονται τα συμφέροντα των πολυεθνικών.

Τον Γενάρη 2007 ο Μπους υποσχέθηκε να μειώσει κατά 20% τη χρήση βενζίνης στις ΗΠΑ την επόμενη δεκαετία – τα τρία τέταρτα της μείωσης αυτής θα αντικατασταθούν με βιοκαύσιμα.

Δεν είναι δύσκολο να δούμε γιατί ο Μπους πριμοδοτεί τα βιοκαύσιμα. Πρώτον, ότι φαίνεται έτσι ν' ανταποκρίνεται στην απαίτηση για υιοθέτηση πολιτικής 'εναλλακτικών πηγών ενέργειας' και δεύτερον, τα βιοκαύσιμα αποτελούν μια εύκολη διέξοδο από την πετρελαϊκή εξάρτηση των ΗΠΑ από χώρες της Λατινικής Αμερικής και της Μ. Ανατολής. Οπως το βάζει καθαρά ο Τζεμπ Μπους, αδελφός του προέδρου Μπους, είναι πρόεδρος της Αμερικανικής Επιτροπής Βιοαιθανόλης, ενός φορέα που συστάθηκε το 2006 για την προώθηση των βιοκαυσίμων: «Τα βιοκαύσιμα θα βοηθήσουν στην απεξάρτηση των ΗΠΑ από τα καύσιμα που προέρχονται από ασταθείς πηγές που ελέγχονται από τους εχθρούς της χώρας».

Οι δύο μεγαλύτεροι παραγωγοί βιοκαυσίμων στον πλανήτη σήμερα είναι οι ΗΠΑ και η Βραζιλία. Σκοπός της πρόσφατης επίσκεψης του Τζορτζ Μπους στη Βραζιλία ήταν η σύναψη συμφωνίας με τον πρόεδρο Λούλα για κοινή προώθηση της ανάπτυξης, της χρήσης και παραγωγής βιοαιθανόλης.

Ο διευθυντής της Νοτιοαφρικανικής εταιρείας Ethanol Africa προγραμματίζει την κατασκευή 8 μονάδων παραγωγής βιοκαυσίμων στην αφρικανική ήπειρο. Οπως και όλοι οι υποστηρικτές των βιοκαυσίμων, ισχυρίζεται πως η παραγωγή βιοαιθανόλης «θα δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας και θ' ανυψώσει το βιοτικό επίπεδο των φτωχών».

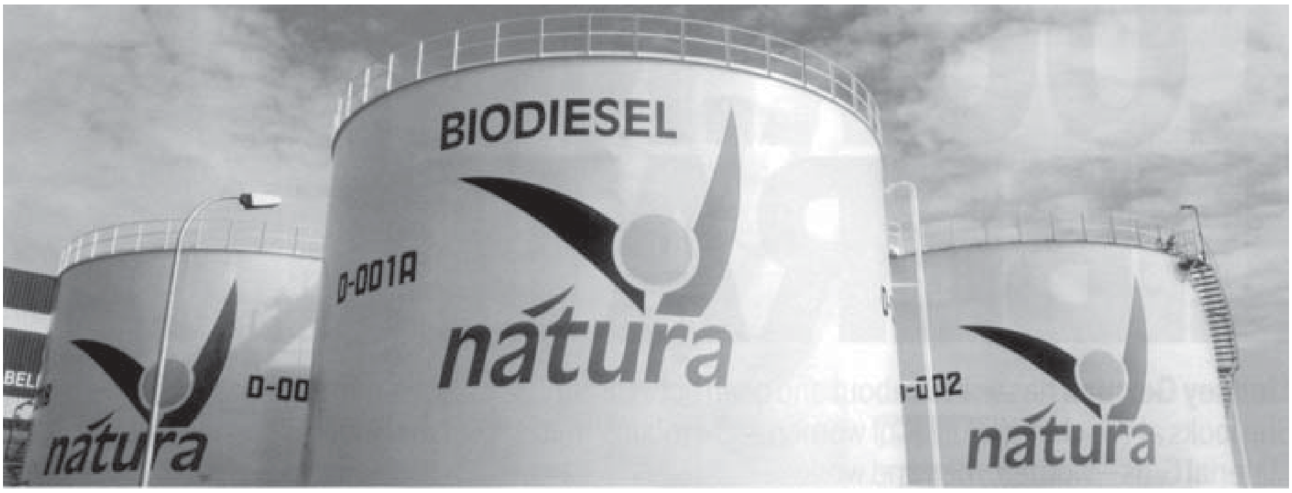
Στην πραγματικότητα τα βιοκαύσιμα οδηγούν στην αντίθετη κατεύθυνση.

Καλλιέργεια καυσίμων αντί τροφίμων!

Τον περασμένο Μάη, έκθεση που κυκλοφόρησε η μη κυβερνητική οργάνωση Regional Hunger and Vulnerability Programme καταδεικνύει πως η «τρέλα» των βιολογικών καυσίμων θεωρείται υπεύθυνη για την εκτόξευση των τιμών βασικών τροφίμων.

Στις ΗΠΑ – ο μεγαλύτερος εξαγωγέας καλαμποκιού στον κόσμο – όλη σχεδόν η έκταση στην οποία πριν δύο χρόνια καλλιεργούνταν σιτηρά για τις ανάγκες των ανθρώπων και των ζώων, τώρα καταλαμβάνεται από καλλιέργειες «βιομηχανικού καλαμποκιού» για βιοκαύσιμα. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τον διπλασιασμό της τιμής του καλαμποκιού από το 2006 με τα σιτηρά να σκαρφαλώνουν στην υψηλότερη τιμή της δεκαετίας. Ενώ τα παγκόσμια αποθέματα των δύο δημητριακών έπεσαν στο χαμηλότερο σημείο των τελευταίων 25 χρόνων.

Η αυξανόμενη χρήση βιοκαυσίμων αναφέρει η πιο πάνω έκθεση, οδηγεί «σ' έναν άνισο αγώνα ανάμεσα στους φτωχούς που η επιβίωσή τους εξαρτάται από τα βασικά τρόφιμα τα οποία οι πλούσιες χώρες χρησιμοποιούν σαν καύσιμα για τα αυτοκίνητά τους».

Για να παραχθεί λχ ένα λίτρο βιοντίζελ χρειάζονται πολλά τετραγωνικά μέτρα καλλιεργήσιμης γης. Γι' αυτό ένα από τα βασικά προβλήματα της παραγωγής βιοκαυσίμων είναι ότι απαιτείται να μετατραπούν τεράστιες εκτάσεις παραδοσιακής καλλιέργειας σιτηρών σε καλλιέργειες για βιοκαύσιμα.

Σε παγκόσμιο επίπεδο αυτό σημαίνει μείωση της καλλιεργήσιμης γης για τρόφιμα, αποψίλωση δασικών εκτάσεων ή την αποξήρανση ελών για να δημιουργηθούν νέες καλλιεργήσιμες εκτάσεις.

Εκατομμύρια εκτάρια γης στην Αφρική, στην Ασία και Λ. Αμερική πρόκειται να χρησιμοποιηθούν για την ανάπτυξη της βιομηχανίας βιοκαυσίμων.

Έτσι στη Βραζιλία οι παραγωγοί εκχερσώνουν μεγάλες παρθένες εκτάσεις του Αμαζονίου για την καλλιέργεια ζάχαρης και σόγιας, σαν «πρώτη ύλη» βιοκαυσίμων.

Η Ινδονησία, επίσης, σκοπεύει να ξεπεράσει τη Μαλαισία στην παραγωγή φοινικέλαιου για βιοκαύσιμο αυξάνοντας την καλλιεργήσιμη γη. Το ίδιο και οι κυβερνήσεις της Ινδίας και της Ν. Αφρικής. Σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ, το 98% των τροπικών δασών της Ινδονησίας θα καταστραφεί έως το 2022.

Η ίδια η καλλιέργεια και η επεξεργασία ενεργειακών φυτών για βιοκαύσιμα – τα οποία πρέπει να τονίσουμε είναι και μεταλλαγμένα – απαιτεί μεγάλα ποσά ενέργειας. Για την καλλιέργειά τους χρησιμοποιούνται λιπάσματα, εντομοκτόνα και άλλα χημικά που προκαλούν εκπομπές υδρογονανθράκων.

Οι υπέρμαχοι των βιοκαυσίμων μιλούν για ένα πράσινο θαύμα όμως στην πραγματικότητα οι επιπτώσεις από την στροφή στα βιοκαύσιμα θα είναι δραματικές για το περιβάλλον και τον άνθρωπο.

Στρατιές πεινασμένων

Η στροφή στα βιοκαύσιμα – σε συνδυασμό με τις κλιματικές αλλαγές που προκαλούν πλημμύρες, ξηρασίες και πυρκαγιές – προκαλεί ανυπολόγιστες συνέπειες στην παγκόσμια διατροφική αλυσίδα και ταυτόχρονα οδηγεί στο να μειώνονται διαρκώς τα αποθέματα δημητριακών. Στην ουσία έχει ξεκινήσει ένας αγώνας για την παραγωγή βιοκαυσίμων ενάντια στην παραγωγή βασικών τροφίμων από τα οποία εξαρτώνται δισεκατομμύρια άνθρωποι.

Η κατακόρυφη παγκόσμια αύξηση στις τιμές των δημητριακών πυροδοτεί μεγαλύτερες αυξήσεις στην τιμή των ζωοτροφών, στα άλευρα, στο ψωμί, κρέας, γάλα και κατ' επέκταση σε όλα τα βασικά είδη διατροφής με αποτέλεσμα να πλήττονται κυρίως οι πληθυσμοί των φτωχών χωρών του Νότου. Οι επιπτώσεις όμως έγιναν ήδη αισθητές στις αναπτυγμένες χώρες, στην Ευρώπη και στην Κύπρο. Και το χειρότερο, σύμφωνα με τις προβλέψεις, αυτή η τάση δεν φαίνεται να είναι αναστρέψιμη. Η έκθεση του ΟΟΣΑ προβλέπει μία αύξηση στην τιμή των τροφίμων που θα κυμανθεί μεταξύ του 20% και 50% την επόμενη δεκαετία.

Στις ΗΠΑ, όπου 40 εκατομμύρια άνθρωποι ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, οι τιμές του ψωμιού, του κρέατος, των αυγών και του γάλακτος αυξήθηκαν τον Ιούλιο κατά 7,5%. Οι τιμές τροφίμων στην Ινδία έχουν αυξηθεί κατά 11%, στη Νότια Αφρική κατά 17%.

Η στροφή στα βιοκαύσιμα σε συνδυασμό με τις ανεξέλεγκτες κλιματικές αλλαγές καταδεικνύει πώς το καπιταλιστικό σύστημα στην προσπάθεια του για επέκταση και συνεχή συσσώρευση δεν διστάζει να ποδοπατήσει σε ανυπολόγιστη κλίμακα τις ζωές των ανθρώπων δημιουργώντας στρατιές πεινασμένων και τεράστιες κοινωνικές και πολιτικές εντάσεις. Τρανό παράδειγμα οι συγκρούσεις στην πόλη του Μεξικού τον Φλεβάρη, ανάμεσα σε 75 χιλιάδες διαδηλωτές και την αστυνομία, με αφορμή την αύξηση κατά 60% στην τιμή των τορτίγιας, βασικό είδος διατροφής από καλαμπόκι για τους Μεξικανούς.

Τα πολυδιαφημισμένα βιοκαύσιμα ούτε «πράσινα» είναι ούτε συμφέροντα, αλλά ούτε και «αθώα». Στην πραγματικότητα στη λογική του καπιταλιστικού συστήματος αποτελούν μια «δημιουργική» καταστροφή του περιβάλλοντος με απρόβλεπτες συνέπειες στον άνθρωπο.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση ακολουθώντας τον παγκόσμιο 'πυρετό' με τα βιοκαύσιμα, όρισε ότι μέχρι το 2010 το 5,75% και μέχρι το 2020 το 20% της βενζίνης να προέρχεται από βιοκαύσιμα.

Ολα τα μέτρα που προτείνουν οι κυβερνήσεις, οι επιτροπές των ειδικών τους και οι οργανισμοί τους δεν πρόκειται να αντιμετωπίσουν τα πραγματικά προβλήματα που βρίσκονται πίσω από την κλιματική αλλαγή του πλανήτη, αντίθετα κάθε φορά προωθούνται τέτοια μέτρα που μέσα στα πλαίσια της 'ελεύθερης αγοράς' οξύνουν ακόμα πιο βαθιά το πρόβλημα, στην περίπτωση αυτή την υπερθέρμανση του πλανήτη και ότι συνεπάγεται για τους κατοίκους του.

Να τι σημαίνει επανάσταση

Τον Οκτώβρη κλείνουν 90 χρόνια από τη Ρώσικη Επανάσταση, το κορυφαίο γεγονός της νεότερης παγκόσμιας ιστορίας. Η Οκτωβριανή επανάσταση σηματοδοτεί εδώ και ένα αιώνα σχεδόν ότι η απελευθέρωση της κοινωνίας δεν έρχεται από μια φωτισμένη μειοψηφία, αλλά από τους απλούς ανθρώπους, ότι η ενωμένη εργατική τάξη έχει τη δύναμη να γκρεμίσει το βάρβαρο σύστημα του καπιταλισμού και να χτίσει μία κοινωνία, χωρίς πολέμους, φτώχεια, καταπίεση και εκμετάλλευση.

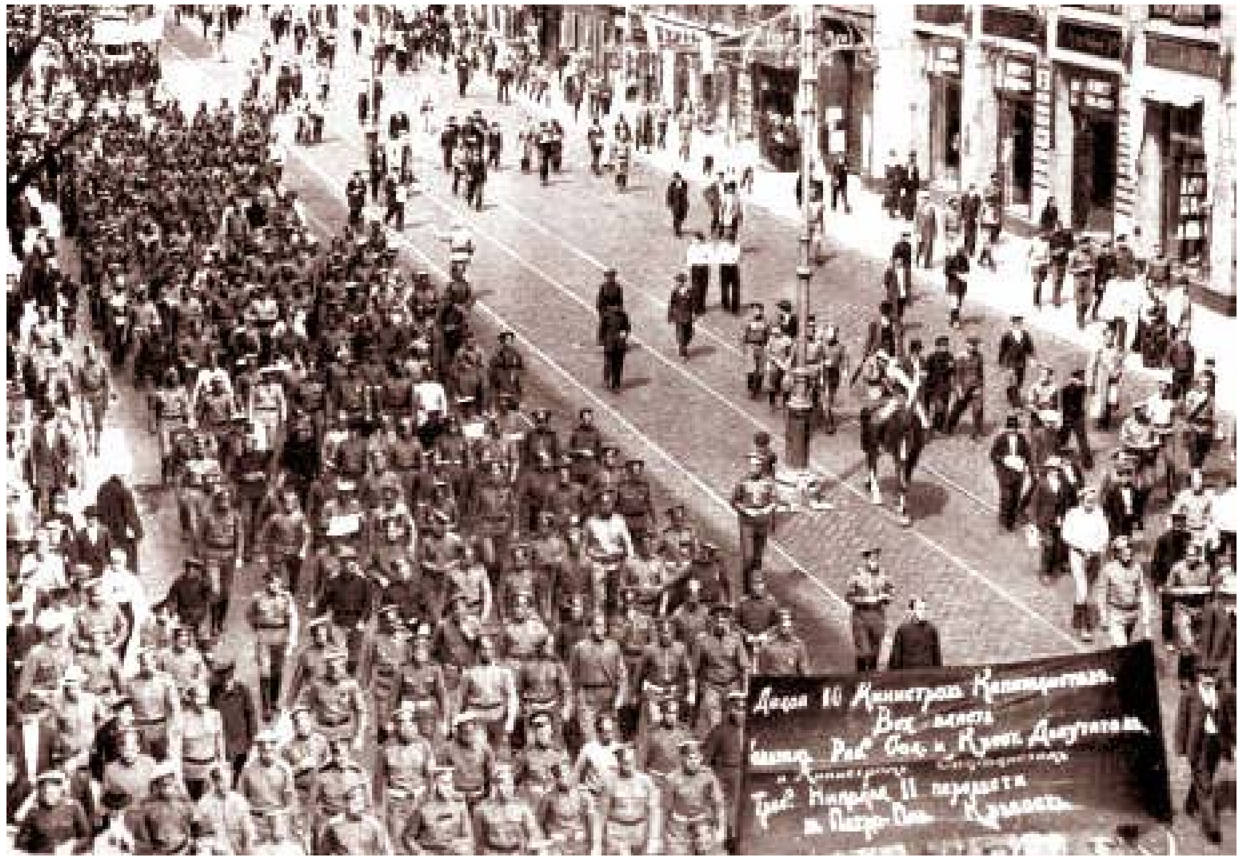
Το μικρό αυτό αφιέρωμα είναι αναδημοσίευση από την Εργατική Αλληλεγγύη – εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα, και αναφέρεται στο πώς κατάφεραν οι εργάτες να πάρουν την εξουσία στη Ρωσία και τι σήμαινε στην πράξη η πρώτη νικηφόρα επανάσταση στην ιστορία, τις ριζοσπαστικές αλλαγές που έφερε σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, από την τέχνη, τη θέση της γυναίκας και των ομοφυλόφιλων μέχρι το σταμάτημα της καταπίεσης των εθνοτήτων και συνολικά ολόκληρης της εργατικής τάξης, της πλειοψηφίας της κοινωνίας.

Η «έφοδος στον ουρανό» ξεκίνησε τυπικά στις 25 Οκτώβρη του 1917, με το παλιό ημερολόγιο, όταν οι εργατικές πολιτοφυλακές, έχοντας στο πλευρό τους τους φαντάρους εξόρμησαν από τις γειτονιές στο κέντρο της Πετρούπολης, κατέλαβαν τα σημεία κλειδιά και μερικές ώρες αργότερα τα Χειμερινά Ανάκτορα, όπου βρίσκονταν η έδρα της κυβέρνησης. Ομως η επανάσταση του Οκτώβρη δεν έγινε ούτε ξαφνικά ούτε μέσα σε μία ημέρα.

Ηταν αποτέλεσμα μία περιόδου κρίσης του συστήματος, που γέννησε πολέμους και επαναστάσεις. Η ίδια η Ρώσικη Επανάσταση ξεκίνησε από τον Φλεβάρη του '17 όταν μία συγκέντρωση γυναικών κατέληξε σε πανεργατική εξέγερση που κατάφερε να διώξει τον Τσάρο, έφερε τη δημοκρατία και ολοκληρώθηκε στη συνέχεια τον Οκτώβρη, όταν κατάφερε να νικήσει, κατακτώντας την πραγματική δημοκρατία, την εργατική εξουσία.

Ολο αυτό το διάστημα η αντίφαση ανάμεσα στα αιτήματα της πλειοψηφίας της κοινωνίας και στην αδυναμία της Προσωρινής αστικής Κυβέρνηση να τα ικανοποιήσει μεγάλωσε δραματικά. Το σταμάτημα του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, που είχε κοστίσει δυόμισι εκατομμύρια νεκρούς, που ήταν τα παιδιά των ρώσων εργατών και των αγροτών, το μοίρασμα της γης στους αγρότες, το σταμάτημα της φτώχειας, ήταν αιτήματα που συμπυκνώνονταν στο απλό σύνθημα «ψωμί και ειρήνη», που έκφρασε την πλειοψηφία του κόσμου.

Ομως απέναντι σε αυτά τα απλά αιτήματα η κυβέρνηση σοσιαλδημοκρατών και αστών πρότεινε υπομονή και μοίραζε υποσχέσεις. Στα σοβιέτ, τα εργατικά συμβούλια των εργατών, των στρατιωτών και των αγροτών που είχαν ήδη σχηματιστεί, οι μπολσεβίκοι δίνοντας πολιτικές μάχες, υποστηρίζοντας ότι ήρθε η ώρα να πάρουν τα σοβιέτ την εξουσία και να συγκρουστούν με τα συμφέροντα με τα οποία αδυνατεί να συγκρουστεί η προσωρινή κυβέρνηση, μεγαλώνουν κατά χιλιάδες και μέσα σε λίγους μήνες κατακτούν την πλειοψηφία των σοβιέτ.

Η εξουσία στα Σοβιέτ

Με τη νικηφόρα Οκτωβριανή Επανάσταση η εξουσία πέρασε στα χέρια των σοβιέτ. Τα εργατικά συμβούλια έγιναν η ψυχή όλης της κοινωνίας, ο βασικός μοχλός λειτουργίας του κράτους. Η εργατική τάξη της Ρωσίας κατάφερε αυτό το μεγαλειώδες βήμα γιατί δεν έμεινε στα μισά του δρόμου. Δεν έριξε μόνο τον Τσαρισμό αλλά προχώρησε μέσα από τα εργατικά συμβούλια στο χτίσιμο μία σοσιαλιστικής κοινωνίας, όπου οι εργάτες και εργάτριες, στρατιώτες και αγρότες έπαιρναν συλλογικά και δημοκρατικά τις αποφάσεις τους, έπαιρναν το μέλλον τους στα χέρια τους.

Αυτό σήμανε ότι η εργατική τάξη της Ρωσίας άρχισε να χτίζει μία κοινωνία πραγματικής δημοκρατίας, όπου οι εκλογές δεν γίνονταν κάθε τέσσερα χρόνια, αλλά καθημερινά πάνω σε όλα τα ζητήματα που αφορούσαν τη ζωή τους.

Αυτό σήμαινε ότι απλοί άνθρωποι που μπορεί να μην είχαν ασχοληθεί ποτέ πριν με την πολιτική άρχισαν να συμμετέχουν σε συνελεύσεις, να ψηφίζουν αντιπροσώπους και να ασχολούνται με όλα τα ζητήματα της κοινωνίας που μέχρι πριν έμοιαζαν να αφορούν κάποιους ειδικούς της πολιτικής. Οι εργάτες μπορούσαν πλέον να ελέγχουν την διαδικασία της παραγωγής, οι αγρότες πήραν τη γη από τους γαιοκτήμονες, όλες οι εθνότητες απέκτησαν ίσα δικαιώματα, η ισότητα ανδρών και γυναικών έγινε πραγματικότητα, η εκπαίδευση έγινε δημόσια και δωρεάν για όλους, η τέχνη έγινε προσιτή σε όλους και την ίδια στιγμή διαμορφώθηκαν νέα πρωτοπόρα ρεύματα.

Εμπειρίες

Επειδή ακριβώς η Ρώσικη Επανάσταση ήταν αποτέλεσμα της δράσης και της συσσώρευσης εμπειριών μέσα από αυτή τη δράση, της πλειοψηφίας της κοινωνίας, σήμανε και τεράστιες αλλαγές στις ιδέες που κουβαλούσαν για χρόνια η πλειοψηφία των απλών ανθρώπων. Κατακτήσεις που και σήμερα θεωρούνται προχωρημένες, έγιναν νόμοι του εργατικού κράτους.

Αμέσως εκδόθηκαν διατάγματα για άμεση διακοπή του πολέμου, για το μοίρασμα της γης στους αγρότες, για το δικαίωμα των καταπιεσμένων εθνών στην αυτοδιάθεση και απέκτησαν το δικαίωμα να επιλέξουν τη δική τους πορεία, μέχρι και να φτιάξουν το δικό τους κράτος, για την καθιέρωση της ανεξιθρησκίας.

Αυτό δε σήμαινε ότι απελευθερώθηκε μόνο η εργατική τάξη, αλλά όλοι οι καταπιεσμένοι. Για πρώτη φορά στην ιστορία οι γυναίκες απέκτησαν πλήρη πολιτικά δικαιώματα να εκλέγουν και να εκλέγονται. Καθιερώνεται ο πολιτικός γάμος και το αυτόματο διαζύγιο, νομιμοποιείται η έκτρωση, αποποινικοποιείται η ομοφυλοφιλία.

Οι γυναίκες απαλλάχθηκαν από τα βάρη της ανατροφής των παιδιών και του νοικοκυριού τα οποία έγιναν υπόθεση όλης της κοινωνίας. Το κράτος ανέλαβε αυτές τις υποχρεώσεις που μέχρι πριν ήταν δεδομένο ότι έπεφταν πάνω στις πλάτες των γυναικών. Ετσι φτιάχτηκαν τα πρώτα κοινοτικά εστιατόρια, κοινοτικά πλυντήρια και οι παιδικοί σταθμοί άρχισαν να λειτουργούν σε 24ωρη βάση. Ανάμεσα στο 1919 και το 1920 το 90% του πληθυσμού έτρωγε σε κοινοτικά εστιατόρια και το 40% ζούσε σε κοινοτικά σπίτια ενώ πάνω από 500.000 γυναίκες συμμετείχαν στις συνδιασκέψεις.

Στην εκπαίδευση καθιερώθηκε η ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες, καταργούνται οι εξετάσεις και οι βαθμοί, η εκπαίδευση γίνεται πολυτεχνική, οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές παίρνουν ενεργά μέρος στην διοίκηση των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Μέσα σε τρία χρόνια φτιάχνονται 12.000 περισσότερα σχολεία, και φοιτούν 1.500.000 περισσότεροι μαθητές και δημιουργούνται 11 νέα πανεπιστήμια. Το αποτέλεσμα ήταν να μειωθεί ραγδαία ο αναλφαβητισμός και η εκπαίδευση να γίνει προσιτή σε εκατομμύρια εργάτες και αγρότες.

Η Ρώσικη Επανάσταση έφερε ριζικές αλλαγές στη ζωή της εργατικής τάξης, καταφέρνοντας να χτίσει μία κοινωνία που λειτούργησε πραγματικά για τις ανάγκες της πλειοψηφίας. Η ειδοποιός διαφορά της κοινωνίας ήταν ότι είχε σαν στόχο να σταματήσει την εκμετάλλευση, παίρνοντας τα κέρδη των καπιταλιστών και βάζοντάς τα στη διάθεση της εργατικής τάξης για την κάλυψη των αναγκών της.

Τα μηνύματα της Ρώσικης Επανάστασης δεν έμειναν μόνο εντός των τειχών της Ρωσίας. Εδωσαν έμπνευση στο παγκόσμιο προλεταριάτο. Σε όλη την Ευρώπη, στην Γερμανία, στην Αυστροουγγαρία, στην Ιταλία εξαπλώθηκαν τα επαναστατικά κύματα. Σε όλο τον πλανήτη χτίστηκαν νέα Κομμουνιστικά Κόμματα, νέα συνδικάτα, και η επανάσταση μπήκε στην ημερήσια διάταξη για εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη.

Πλειοψηφία

Αυτή η δυναμική εισβολή της πλειοψηφίας των ανθρώπων στο πολιτικό σκηνικό έβαλε όπως ήταν φυσικό σε κίνδυνο τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Η αντεπίθεση της αστικής τάξης έγινε με μία στρατιωτική επέμβαση 14 εθνικών στρατών για να τσακίσουν το ρωσικό προλεταριάτο και μαζί την σοσιαλιστική κοινωνία που είχε αρχίσει να χτίζει. Χιλιάδες δολοφονήθηκαν, τα εργοστάσια άρχισαν να μένουν χωρίς εργάτες, η παραγωγή άρχισε να εκμηδενίζεται και να παίρνει το πάνω χέρι η φτώχεια και η εξαθλίωση. Αυτή η κρίση έδωσε τη δυνατότητα στην ανάδειξη μίας γραφειοκρατίας που αργότερα πήρε το πάνω χέρι καταργώντας όλες τις κατακτήσεις της ρώσικης επανάστασης. Η κυριαρχία του σταλινισμού μετά το 1927 σήμανε και το οριστικό τέλος όλων αυτών των κατακτήσεων.

Φέτος 90 χρόνια μετά τη Ρώσικη Επανάσταση δεν ετοιμαζόμαστε να την τιμήσουμε επετειακά, αλλά με τα μάτια στραμμένα στο μέλλον. Σαν την πηγή έμπνευσης που έδωσε το πιο χειροπιαστό παράδειγμα για την δύναμη της εργατικής τάξης, να αλλάξει τον κόσμο αλλάζοντας ταυτόχρονα και τον εαυτό της. Σαν το πιο ζωντανό και επίκαιρο παράδειγμα για το πώς μπορεί η σημερινή ασύγκριτα πιο μεγάλη και πιο έμπειρη εργατική τάξη να βάλει τέρμα στον πόλεμο, τη φτώχεια, την καταστροφή του περιβάλλοντος και να χτίσει μία κοινωνία πραγματικής απελευθέρωσης.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Στροφή στ' αριστερά

Ανάλυση απο την Εργατική Αλληλεγγύη

Οι εκλογές της 16 Σεπτέμβρη έφτασαν πολύ κοντά στο να μετατρέψουν σε ανοιχτή πολιτική κρίση την πόλωση που έχει δημιουργήσει η μαζική αντίσταση στις «μεταρρυθμίσεις»–επιθέσεις της άρχουσας τάξης.

Ο Καραμανλής που προκήρυξε τις πρόωρες εκλογές διεκδικώντας «ισχυρή πλειοψηφία», έχασε 360.000 ψήφους και σχηματίζει την πιο αδύναμη κυβέρνηση σε όλη την περίοδο της Μεταπολίτευσης. Εχει μόνο ένα βουλευτή παραπάνω από τη ΝΔ του Μητσοτάκη το 1990, χωρίς να έχει ούτε τα ποσοστά εκείνης της εποχής ούτε την ιδεολογική υπεροχή όπως τότε που «τελείωνε η ιστορία».

Το ΠΑΣΟΚ του Γ. Παπανδρέου αποδείχθηκε η πιο αποτυχημένη «αντιπολίτευση», κυριολεκτικά έκανε δώρο την νίκη στη ΝΔ. Μόνιμα τοποθετημένο στα δεξιά του κόσμου που πάλεψε όλα τα προηγούμενα χρόνια, είδε να του φεύγουν 300.000 ψήφοι προς τα αριστερά. Ηταν μία συνέχεια της ανταρσίας που είδαμε με το Αρθρο 16 και επιτέλους προκάλεσε κρίση στην κορυφή του ΠΑΣΟΚ, που πλέον βρίσκεται αντιμέτωπο με την μαζική απαίτηση για ρήξη με τον νεοφιλελευθερισμό και δεν μπορεί να την εκφράσει.

Η μαζική στροφή προς τα αριστερά που καταγράφεται στις κάλπες της 16 Σεπτέμβρη δε αναιρείται από την είσοδο του Καρατζαφέρη στη Βουλή. Το ΛΑΟΣ πριμοδοτήθηκε με σκανδαλώδη τρόπο από τα ΜΜΕ (και την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ) με την προπαγάνδα περί «πεντακομματικής» βουλής, που τάχα θα στερούσε την αυτοδυναμία από τη ΝΔ. Ο Καρατζαφέρης φρόντισε να κρύβει το φασιστικό πρόσωπό του κόμματος του για να εισπράξει αυτό το δώρο που του προσέφεραν, κερδίζοντας ένα μικρό μέρος από τη μαζική δυσαρέσκεια. Ακόμα και πολλοί που έπεσαν σ' αυτή την παγίδα θα είναι σοκαρισμένοι στέλνοντας στη Βουλή Πλεύρηδες και Βορίδηδες.

Ο κύριος όγκος της φυγής από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ κατευθύνθηκε στα κόμματα της επίσημης Αριστεράς. Το ΚΚΕ αύξησε τη δύναμή του κατά 150.000 ψήφους και ο ΣΥΡΙΖΑ κατά 120.000. Το αθροιστικό ποσοστό και η κοινοβουλευτική δύναμή τους βρίσκεται στα υψηλότερα επίπεδα από την εποχή της θρυλικής παρουσίας της ΕΔΑ στις εκλογές του 1958. Αυτό το γεγονός από μόνο του σηματοδοτεί τις νέες δυνατότητες που ανοίγονται για το κίνημα, αλλά και για τις μεγαλύτερες ευθύνες που αντιμετωπίζουν οι παραδοσιακές ηγεσίες της Αριστεράς για να κάνουν πράξη τις κινηματικές υποσχέσεις τους.

Τόσο η Αλέκα Παπαρήγα όσο και ο Αλέκος Αλαβάνος υποχρεώθηκαν κάτω από την πίεση του μαζικού αριστερού ρεύματος προεκλογικά να εμφανίσουν το πιο αριστερό προφίλ. Ηγεσίες που ήταν από εχθρικές μέχρι επιφυλακτικές απέναντι στις καταλήψεις των φοιτητών, στις απεργίες διαρκείας των δασκάλων και των τραπεζοϋπαλλήλων και στα μέτωπα που άνοιγε το αντιπολεμικό κίνημα (απαγωγές των Πακιστανών), έκαναν στροφή και έδωσαν όρκους πίστης σε όλα αυτά τα κινήματα. Εγιναν έτσι αποδέκτες της ριζοσπαστικοποίησης χιλιάδων και κατέγραψαν την παρουσία της σαν ελπιδοφόρο μήνυμα. Τώρα έρχεται η ώρα για να δούμε στη δράση αυτή την υποσχετική.

Ν.Δ. "νικητής" με την πλάτη στον τοίχο

Οι απαιτήσεις της άρχουσας τάξης για να ξαναρχίσει η κυβερνητική επίθεση με τις «μεταρρυθμίσεις» είναι πιεστικές. Η οικονομική κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού γίνεται πιο αβέβαιη μέρα τη μέρα. Μέσα στην προεκλογική περίοδο, χάθηκε από την επικαιρότητα η κρίση στο διεθνές τραπεζικό σύστημα που ξεκίνησε από τη «φούσκα» στην αγορά ακινήτων στις ΗΠΑ. Τα κυβερνητικά επιτελεία φρόντισαν να την κρύψουν. Αλλά ήδη στην Βρετανία σκάνε «κανόνια» στην τραπεζική αγορά. Ολοι οι Κεντρικοί Τραπεζίτες τρέχουν να διαχειριστούν επειγόντως αυτά τα προβλήματα και απαιτούν επιτάχυνση των επιθέσεων σε όλα τα μέτωπα: ιδιωτικοποιήσεις, ασφαλιστικό, φοροεπιδρομές, νέες περικοπές στις ήδη ρημαγμένες κοινωνικές δαπάνες.

Ο Καραμανλής είναι υποχρεωμένος να ξεκινήσει αυτό το νέο γύρο «μεταρρυθμίσεων» από πιο αδύνατη θέση. Δεν είναι τόσο η αριθμητική αδυναμία του στη Βουλή που παίζει ρόλο. Αυτήν μπορεί να τη διαχειριστεί με δάνεια (ανοιχτά ή με την παλιά γνωστή συνταγή....Κατσίκη) από τους βουλευτές του Καρατζαφέρη. Το κύριο είναι η πολιτική, κοινωνική και ιδεολογική αδυναμία που καταγράφηκε όλο το προηγούμενο διάστημα, και στις εκλογές.

Η νέα κυβέρνηση της ΝΔ θα έχει ακόμα μεγαλύτερες δυσκολίες να απομονώσει τις αντιστάσεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας στις επιθέσεις των καπιταλιστών. Για να αποσπάσει συναινέσεις μέσα και έξω από τη Βουλή, θα χρειάζεται ταυτόχρονα ανοίγματα και προς την ακροδεξιά και προς το «μεσαίο χώρο». Ο Καραμανλής θα προσπαθεί να πετύχει παράλληλα συσπειρώσεις και από το συρφετό του ΛΑΟΣ και από την κρίση του ΠΑΣΟΚ με ένα μείγμα πρωτοβουλιών από το ρατσιστικό «νόμο και τάξη» και τη σοβινιστική πατριδοκαπηλία μέχρι τις νεοφιλελεύθερες αλλαγές στην Παιδεία, στην Υγεία, στα Ασφαλιστικά Ταμεία. Αυτή η πολιτική ακροβασία είναι φανερά ευάλωτη, αρκεί να υπάρχει η δυναμική αντιπολίτευση που τόσο έντονα περιμένει η μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου. Στους επόμενους μήνες θα είναι πιο εύκολο να στηριχτούν, να αναπτυχθούν και να μην απομονωθούν αντιστάσεις πιο μεγάλες από αυτές που είδαμε στο δωδεκάμηνο των φοιτητικών καταλήψεων.

Αυτή τη δυναμική αντιπολίτευση, δεν πρόκειται να τη δούμε από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, όποια κι αν είναι η έκβαση της αναμέτρησης Παπανδρέου –Βενιζέλου. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι ο Βενιζέλος συγκεντρώνει τη σαρωτική προτίμηση της βάσης, αλλά ο ίδιος

φροντίζει ήδη να θωρακίζει τον εαυτό του απέναντι σε τέτοιες πιέσεις ζητώντας τη βοήθεια του…Σημίτη. Μία επικράτηση Βενιζέλου στην κορυφή του ΠΑΣΟΚ θα κουβαλάει μαζί της τις υποσχέσεις για κάποια κλικ προς τα αριστερά. Αλλά θα μείνουν ανεκπλήρωτες και θα δημιουργήσουν συνθήκες για ακόμα μεγαλύτερες ανταρσίες από τον κόσμο του ΠΑΣΟΚ. Οι δυνατότητες για πρωτοβουλίες από την Αριστερά που να διεμβολίσουν αυτό το χώρο θα είναι μεγαλύτερες και όχι μικρότερες μετά την κρίση στην κορυφή του ΠΑΣΟΚ.

Το βάρος για την ανάληψη τέτοιων πρωτοβουλιών πέφτει στο χώρο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Είναι χρέος των επαναστατών να μπουν μπροστά στην προσπάθεια της Αριστεράς να εκφράσει και να ενώσει τις μαχητικές διαθέσεις από τον κόσμο του ΠΑΣΟΚ με τη ριζοσπαστικοποίηση που ψήφισε ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ.

Το βάρος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σαν κέντρο πρωτοβουλιών αντίστασης είναι πολύ μεγαλύτερο από αυτό που καταγράφηκε στις εκλογές. Υπάρχει μεγάλη αναντιστοιχία ανάμεσα στο ρόλο που έπαιξε αυτός ο χώρος στους αγώνες, όχι μόνο στο φοιτητικό κίνημα αλλά και στις απεργίες και στο αντιπολεμικό κίνημα και στα αποτελέσματα της κάλπης. Ολοι γνωρίζουν ότι οι πρωταγωνιστές των καταλήψεων ήταν αυτοί που τροφοδότησαν το αριστερό ρεύμα μέσα στην κοινωνία, έστω κι αν το βράδυ των εκλογών αυτός ο ρόλος δεν υπήρχε στις οθόνες των αποτελεσμάτων.

Η Ενωτική Αντικαπιταλιστική Αριστερά (ΕΝΑΝΤΙΑ) [η πλατφόρμα στην οποία συμμετέχει το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα], έκανε μία σοβαρή προσπάθεια να ξεπεράσει αυτή την αναντιστοιχία. Συναγωνιστές και συναγωνίστριες από διαφορετικές τάσεις βρεθήκαμε μαζί και δώσαμε μία σκληρή και άνιση μάχη για να βάλουμε στον εκλογικό χάρτη την πολιτική δύναμη που λείπει. Οι 10.600 ψήφοι της ΕΝΑΝΤΙΑ είναι πολύ λίγοι για να εξασφαλίσουν μία τέτοια παρουσία. Υπάρχουν πολλοί λόγοι γι' αυτό. Αλλά σε κάθε περίπτωση, είναι 10.600 φωνές για να συνεχίσουν την πρωταγωνιστική δράση μέσα στο κίνημα από καλύτερες θέσεις.

Ο χρόνος που είχε στη διάθεσή της η ΕΝΑΝΤΙΑ για τη μάχη των εκλογών ήταν ελάχιστος. Σαν νέα κίνηση χτυπήθηκε περισσότερο από όλους από την διαδικασία των εκλογών– εξπρές που προκηρύχτηκαν μέσα στον Αύγουστο. Αντιμετώπισε επίσης μία πρωτοφανή επίθεση, με όλα τα ΜΜΕ να επαναλαμβάνουν σε όλους τους τόνους την προπαγάνδα της «χαμένης ψήφου» για τα κόμματα που θα μείνουν εκτός Βουλής και έτσι θα ενισχύσουν την αυτοδυναμία του πρώτου κόμματος. Δυστυχώς ακόμα και από το χώρο του ΣΥΡΙΖΑ που τόσο έχει ταλαιπωρηθεί στο παρελθόν από τέτοια «επιχειρήματα», η ΕΝΑΝΤΙΑ δέχθηκε τέτοιες επιθέσεις.

Η ΕΝΑΝΤΙΑ έγινε στόχος ιδιαίτερα από τις σεχταριστικές ηγεσίες της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Το ΠΡΙΝ αφιέρωσε περισσότερες σελίδες πολεμικής στο ΣΕΚ και στην ΕΝΑΝΤΙΑ απ' όσο σε όλα τα άλλα κόμματα μαζί. Ηγεσίες που κατηγορούσαν την ΕΝΑΝΤΙΑ για «εκλογολαγνεία» αποδείχθηκε ότι κορόιδευαν τον κόσμο των αντικαπιταλιστικών συνελεύσεων την ίδια ώρα που ετοίμαζαν εντατικά τη δική τους χωριστή προεκλογική εκστρατεία. Αυτά ήταν εμπόδια, αλλά και επιβεβαιώσεις ότι η ΕΝΑΝΤΙΑ αντιπροσωπεύει τη ρήξη με τον σεχταρισμό.

Στο τοπίο που δημιουργείται μετά τις εκλογές, έχουμε ανάγκη περισσότερο από ποτέ για μία νέα Αριστερά, απαλλαγμένη από τους συμβιβασμούς και τους σεχταρισμούς του παρελθόντος. Το ΣΕΚ θα παλέψει γι' αυτό. Οχι μόνο για να υπάρξουν οι ενωτικές πρωτοβουλίες που θα υλοποιήσουν τις νέες δυνατότητες για δυναμική αντιπολίτευση στον Καραμανλή. Αλλά και για να ενισχυθεί το ρεύμα της γνήσιας εναλλακτικής λύσης, της αντικαπιταλιστικής προοπτικής. Μπορούμε να φέρουμε τον Καραμανλή σε αδιέξοδο στους δρόμους. Και ταυτόχρονα μπορούμε να δυναμώσουμε την ελπίδα ότι το δίλημμα σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα, μεταρρύθμιση ή επανάσταση θα βρει την απάντηση που αξίζει σε όλο αυτό το νέο αριστερό ρεύμα.

Πυρκαγιές στην Ελλάδα

Η «ασύμμετρη απειλή» του Πολύδωρα και τα παπαγαλίσματα του Φωτίου.

Μετά τις πυρκαγιές στην Πάρνηθα και τον Υμηττό κανείς δεν πίστευε ότι η Ελλάδα μπορούσε να ζήσει και χειρότερα. Και όμως! Το τι έζησαν οι κάτοικοι της Πελοποννήσου και της Εύβοιας μόνο σε σενάρια παρατραβηγμένων χολιγουντιανών ταινιών μπορούσαμε να το φανταστούμε. Κατά παρόμοιο τρόπο και στην Κύπρο, μετά τη μεγάλη πυρκαγιά στο Σαϊττά και το χάος που προκλήθηκε τότε, λίγοι είναι εκείνοι που φαντάζονται ότι μπορούν να υπάρξουν και χειρότερα. Και όμως. Να μην μας τύχει!

Η πύρινη κόλαση που οδήγησε στο θάνατο 64 ανθρώπους στην Ελλάδα, που αποτέφρωσε χιλιάδες στρέμματα δάσους και γεωργικών καλλιεργειών, που κατέστρεψε ολόκληρα χωριά και εξοχικές κατοικίες, αποδόθηκε από πολλούς σε «εμπρηστές» και σε οργανωμένο σχέδιο αποσταθεροποίησης.

Η αλήθεια όμως είναι άλλη. Αυτός που πραγματικά ευθύνεται για την έκταση της καταστροφής είναι οι επιλογές των εκάστοτε κυβερνήσεων που καθορίζουν προτεραιότητες με βάση τα συμφέροντα μιας μικρής μειοψηφία κεφαλαιοκρατών. Είναι η επιλογή να αφήνει ανοικτά όλα τα παράθυρα για τους διάφορους καρχαρίες ανάπτυξης γης, αρνούμενη εγκληματικά να προχωρήσει στην ολοκλήρωση του δασολογίου και του κτηματολογίου για όλες τις περιοχές της χώρας. Έτσι, έχουν χαρίσει σε πολύ χαμηλές τιμές ολόκληρα «φιλέτα» καμένης γης στους γνωστούς οικοπεδοφάγους για ανάπτυξη νέων τουριστικών περιοχών και νέες μπιζνες.

Φταίει πάνω απ' όλα η πολιτική της λιτότητας που εφαρμόζεται στον τομέα της πρόληψης και καταστολής των πυρκαγιών. Όλοι γνωρίζουν πως λόγω της κλιματικής αλλαγής ο κίνδυνος πυρκαγιών είναι πολλαπλάσια πιο μεγάλος. Εντούτοις, έχουν αφήσει την πυροπροστασία ανοργάνωτη, χωρίς εκσυγχρονισμένα και ελεγμένα σχέδια δράσης. Έχουν αφήσει την Πυροσβεστική Υπηρεσία υποστελεχωμένη (με 4000 κενές θέσεις!) και με σοβαρές ελλείψεις σε εξοπλισμό. Έχουν παραμελήσει όλα τα προληπτικά μέτρα στην ύπαιθρο και τα δάση. Παρόμοια, έχουν διαλύσει τη Δασική Υπηρεσία και την έχουν αποξενώσει από τη δασική πυροπροστασία.

Εδώ στην Κύπρο, πολλοί είναι αυτοί που πιστεύουν πως όσο αρνητικές και αν είναι οι συγκυρίες είναι πολύ δύσκολο να υπάρξει τέτοια κατάσταση. Και όμως, στο Σαιττά, από ένα σπινθήρα καλωδίων κάηκαν 12 τετρ. χλμ., ενώ το 2000, από μια ανθρώπινη αμέλεια στην Καλαβασό, κάηκαν 50 τ. χλμ.!

Ο Υπουργός Γεωργίας, ως άλλος Βύρων Πολύδωρας, δεν χάνει ευκαιρία να προειδοποιεί ότι «κάποιοι έβαλαν στόχο να κάψουν το Τρόοδος και τον Ακάμα», παίζοντας και αυτός το παιγνίδι της .. «ασύμμετρης απειλής». Δεν διστάζει να παρουσιάσει και προβάλει έμμεσα τους εμπρησμούς ως μέσο επίλυσης διαφορών, αδιαφορώντας για τις πιθανές συνέπειες. Αυτή η υπερβολική κινδυνολογία, πέραν από την προσπάθεια συσπείρωσης του κόσμου γύρω από την κυβέρνηση, στοχεύει επίσης στο να καλλιεργήσει το σκηνικό της «απειλούμενης πολιτείας» και εύκολα να δικαιολογήσει τυχόν αποτυχία στο χειρισμό ενδεχόμενων εκτεταμένων καταστροφών όπως εκείνων του Σαϊττά ή της Ελλάδας. Στην ασύμμετρη φανφαρολογία της κυβέρνησης, έχουν εμπλέξει μάλιστα και τον στρατό, όπου του ανέθεσαν περιπολίες για πρόληψη πυρκαγιών, στα πλαίσια μιας καθαρά επικοινωνιακής στρατηγικής εν όψει εκλογών. Ουσιαστικά αυτές γίνονται τυπικά και όχι από έμπειρο ή καταρτισμένο προσωπικό που θα μπορεί να αντιδράσει σε περίπτωση φωτιάς.

Παρ' ότι στην Κύπρο υπάρχει κτηματολόγιο και το καθεστώς της γης δεν διαφοροποιείται σε περίπτωση πυρκαγιάς, εντούτοις μια σειρά από άλλα προβλήματα που άπτονται των επιλογών και προτεραιοτήτων της κυβέρνησης μπορούν να αποβούν μοιραία για τα δάση και τον κόσμο που κατοικεί στην ύπαιθρο.

Έχει φανεί στην πράξη και έχουν γίνει σχετικές δηλώσεις από εκπροσώπους των εμπλεκόμενων φορέων, ότι απουσιάζει ο σωστός σχεδιασμός και η συντονισμένη διαχείριση τέτοιων κρίσεων. Η απαιτούμενη υποδομή είναι ανεπαρκής και η ετοιμότητα κάθε άλλο παρά η πρέπουσα. Μπορεί η κατάσταση να είναι καλύτερη από την Ελλάδα και οι αποστάσεις μικρότερες, αλλά το μέγεθος της καταστροφής σε παρόμοιες περιπτώσεις, συγκριτικά μπορεί να μη διαφέρει και πολύ.

Εξαιτίας της οικονομικής περισυλλογής, οι πιο πολλοί πυροσβεστικοί σταθμοί στην ύπαιθρο υποστελεχώνονται ή στελεχώνονται από εθελοντές και πολλά οχήματα είναι απαρχαιωμένα ή ακατάλληλα για πυρόσβεση σε αγροτικούς δρόμους. Το δίκτυο των πυροσβεστικών σταθμών στην ύπαιθρο είναι πολύ περιορισμένο, με αποτέλεσμα οι Κοινότητες να

Οι πυρκαγές στο Σαιτά το καλοκαίρι και η βιβλική καταστροφή στην Πελοπόνησο και την Εβοια έδειξαν με τον πιο τραγικό τρόπο τις συνέπειες της κρατικής αδιαφορίας για την ανθρώπινη ζωή και το περιβάλλον. Παρ' ολα αυτά οι περικοπές, η λιτότητα, η υποστελέχωση των υπηρεσιών που εμπλέκονται στη δασοπυρόσβεση, οι ελλείψεις σε κατάλληλα πτητικά πυροσβεστικά μέσα και άλλο εξοπλισμό συνεχίζονται. Την επόμενη φορά μπορεί να έχουμε και εμείς τη δική μας Αρτέμιδα.

φωνάζουν ότι είναι απροστάτευτες σε περίπτωση πυρκαγιάς. Οι δασικοί σταθμοί υποστελεχώνονται και αυτοί, με αποτέλεσμα, σε ώρα κρίσης, να καλούνται εργάτες από άλλα πόστα να προστρέξουν για το σβήσιμο των φωτιών, χωρίς τον αναγκαίο εξοπλισμό και εκπαίδευση. Αρκετοί από τους δασοπυροσβέστες είναι έκτακτοι – εποχικοί. Αντί να προσληφθεί μόνιμο προσωπικό, το οποίο αφού εκπαιδευτεί να αποτελέσει καταρτισμένη και έμπειρη δύναμη κρούσης, εμπλέκουν τους φαντάρους, χωρίς καμιά ουσιαστική εκπαίδευση, εμπειρία ή προστασία, με βασικό γνώμονα την εξοικονόμηση χρημάτων.

Τα πτητικά μέσα που διαθέτει το κράτος είναι μηδαμινά και πολλές φορές εκτός μάχης. Κάποια από αυτά, όπως εκείνο του Τμήματος Δασών, δεν έχει επαρκή στελέχωση, με αποτέλεσμα να διαμαρτύρεται ακόμα και η Πολιτική Αεροπορία για την τραγική κατάσταση που υπάρχει. Οι εξαγγελίες της κυβέρνησης για αγορά νέων μέσων φαίνεται να παραπέμπονται σε .. βάθος χρόνου! Αν ήταν όμως για κάποιες πρόσθετες επιδοτήσεις σε ξενοδόχους ή άλλους βιομηχάνους, ή αν ήταν για το στρατό ή την αστυνομία θα βρίσκονταν αμέσως τα κονδύλια και με συμπληρωματικούς προϋπολογισμούς και συνοπτικές διαδικασίες θα προχωρούσαν στην υλοποίηση τους.

Το δίκτυο αντιπυρικών ζωνών στην ύπαιθρο, εκτός της κρατικής γης, είναι σχεδόν ανύπαρκτο λόγω της άρνησης πολλών μεγαλοκτημόνων να δώσουν την συγκατάθεση τους. Αντί το κράτος να απαλλοτριώσει την αναγκαία για το σκοπό αυτό γη και να κατασκευάσει τις ζώνες, αρκείται στη φτηνή δικαιολογία της άρνησης από μερίδα ιδιοκτητών γης

Με αυτά τα δεδομένα, είναι κατανοητό γιατί είναι πιο εύκολο για τον Υπουργό Γεωργίας και την κυβέρνηση να εξαντλούν τις «επενδύσεις» τους στην κινδυνολογία της «οργανωμένης απειλής για εμπρησμούς». Ο κόσμος όμως πρέπει να γνωρίζει ότι τα δάση και η ύπαιθρος κινδυνεύουν πρωτίστως από τη πολιτική λιτότητας στον τομέα της πρόληψης και καταπολέμησης πυρκαγιών και όχι από «αόρατους εχθρούς». Οι εργαζόμενοι σ' αυτό τον τομέα, αλλά και σε όλους τους άλλους τομείς της οικονομίας, έχουμε υποχρέωση να ξεσκεπάσουμε αυτά τα παιγνίδια και να υποχρεώσουμε την κυβέρνηση να δώσει λεφτά για πρόσληψη προσωπικού και μέσων πυρόσβεσης, για σωστή αντιπυρική προστασία των δασών και της υπαίθρου, γιατί μας αφορά όλους.

Α.Χ.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ NORTHERN ROCK ΣΤΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Πόσοι τέτοιοι “βράχοι” θα καταρρεύσουν ακόμα;

Γράφει ο Αλεξ Καλλίνικος

Οι μαζικές αναλήψεις πανικού στις τράπεζες υποτίθεται ανήκαν στο παρελθόν, στη Βικτωριανή Εποχή ή στη Μεγάλη Υφεση της δεκαετίας του 1930. Ομως το περασμένο σαββατοκύριακο, οι πελάτες της τράπεζες Northern Rock σχημάτισαν ουρές για να αποσύρουν συνολικά 3 δισεκατομμύρια ευρώ από τους λογαριασμούς τους.

Στην ταινία “Μια υπέροχη ζωή” του Φράνκ Κάπρα, υπάρχει μια εξαιρετική σκηνή με πανικόβλητους πελάτες που κάνουν μαζική ανάληψη. Ομως, αντί για τον αγχωμένο και ευθύ Τζέιμς Στιούαρτ, οι καταθέτες της Northern Rock αντιμετώπισαν τον γενικό διευθυντή Ανταμ Απλγκαρθ που τους ειρωνευόταν ότι δεν είχε ανάγκη από τα λεφτά τους επειδή τον είχε ήδη σώσει η Τράπεζα της Αγγλίας.

Ο Απλγκαρθ κλαυούριζε ότι δεν ήταν δικό του σφάλμα. “Δεν μπορώ να σκεφτώ καμιά άλλη φορά που συνέβη κάτι τέτοιο. Ολες ανεξαιρέτως οι αγορές πάγωσαν”, είπε περιγράφοντας την ανικανότητα της τράπεζάς του να δανειστεί χρήματα από τις αρχές Αυγούστου.

Στην πραγματικότητα, η σημερινή πιστωτική κρίση είναι ένα εντελώς γνωστό φαινόμενο σε όποιον γνωρίζει την ιστορία του καπιταλισμού. Ο Καρλ Μαρξ περιέγραψε τι συμβαίνει στις χρηματαγορές, στην αρχή του κορυφαίου του έργου Το Κεφάλαιο:

“*Οποτε υπάρχει μια γενική διαταραχή του μηχανισμού, όποια και αν είναι η αιτία της, το χρήμα ξαφνικά και άμεσα μετατρέπεται ... σε νόμισμα. Δεν μπορεί πλέον να αντικατασταθεί από υλικά αγαθά.*”

Κραυγή

“*Ο αστός, μεθυσμένος από την ευημερία και αλλαζονικά σίγουρος με τον εαυτό του, είχε μόλις διακηρύξει ότι το χρήμα είναι μια καθαρά φαντασιακή εφεύρεση... Αλλά τώρα, η αντίθετη κραυγή έρχεται σαν αντίλαλος πάνω από τις παγκόσμιες αγορές: μόνο το χρήμα είναι εμπόρευμα. Οπως το ελάφι κοντανασαίνει μόλις πιει φρέσκο νερό, έτσι κάνει και η ψυχή του με το χρήμα, τον μοναδικό πλούτο*”.

Ο Μαρξ θα μπορούσε να το έχει γράψει για τον Απλγκαρθ. Η Northern Rock είναι χαρακτηριστικό

Η φούσκα του Χριματιστήριου που έσκασε το 1999 πήρε μαζί της και πολλές χιλιάδες απλών ανθρώπων που έχασαν τις οικονομίες τους. Ο Αντρονίκου της Suphire καταδικάστηκε σε φυλάκιση για τα εκατομμύρια που έφαγε απο τα ταμεία των εργαζομένων στην ΑΗΚ αλλά οι περισσότεροι κερδοσκόποι την έβγαλαν καθαρή. Τώρα αρχισε να σπάζει και η φούσκα των ακινήτων και μια νέα κρίση, μεγαλήτερη αυτή τη φορά απειλεί την παγκόσμια οικονομία.

δείγμα των ιδρυμάτων που άνθησαν με τη μεγάλη φούσκα των ακινήτων της τελευταίας δεκαετίας.

Εκαναν ό,τι ακριβώς έκαναν και οι αμερικάνικες τράπεζες οδεύοντας προς το κραχ της Γουόλ Στριτ τον Οκτώβρη του 1929. Δανείζονταν βραχυπρόθεσμα ώστε να δανείσουν μακροπρόθεσμα. Η Northern Rock, για παράδειγμα, διεύρυνε μαζικά τα στεγαστικά δάνεια που προσέφερε, τα οποία είναι εξ ορισμού μακροπρόθεσμα.

Για τη χρηματοδότηση της επέκτασής της, η τράπεζα εφηύρε σύνθετα χρηματοπιστωτικά εργαλεία που της επέτρεπαν να μεταπωλεί τα στεγαστικά δάνεια σε κερδοσκόπους σε όλο τον κόσμο. Εν τω μεταξύ, όπως κάνουν τα ομόλογα και οι Εταιρείες Επιχειρηματικής Πληροφόρησης, η τράπεζα εξέδιδε ουσιαστικά καινούργιο χρήμα, τη δική της “φαντασιακή εφεύρεση” όπως την έλεγε ο Μαρξ.

Στις αρχές του 2007, ο Απλγκαρθ και οι όμοιοί του ήταν στην καλύτερή τους. Οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς δημοσίευσαν ένα αφιέρωμα, διαλέγοντας την Northern Rock για ιδιαίτερη μνεία ως “καινοτόμο” τράπεζα. Ομως τότε έσκασε η φούσκα στις ΗΠΑ. Στις αρχές Αυγούστου, οι τράπεζες παντού πήραν χαμπάρι ότι όχι μόνο ή καθεμία είχε βαλτώσει μέσα σε τεράστια χρέη που δεν θα της ξεπληρώνονταν ποτέ, αλλά το ίδιο

Ουρές έξω απο την Northern Rock για για να πάρουν τα λεφτά τους. Το συνολικό ποσό των αναλύψεων έφτασε τα 3 δισεκατομμύρια ευρό

είχαν πάθει όλες οι τράπεζες. Ετσι σταμάτησαν να δανείζουν η μία στην άλλη.

Τώρα οι μεγάλοι κερδοσκόποι, όπως η Northern Rock, είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένοι. Είναι αδύνατον να δανειστούν εκ νέου βραχυπρόθεσμα ώστε να χρηματοδοτήσουν τη λειτουργία τους.

Αυτή η κατάσταση έσπρωξε την Northern Rock στην αγκαλιά της Τράπεζας της Αγγλίας. Η σωτηρία της τράπεζας είναι μεγάλη γελοιοποίηση του Διοικητή της Τράπεζας της Αγγλίας, Μέρβιν Κινγκ. Μόλις δύο μέρες νωρίτερα, είχε εκδώσει μια επιστολή με την οποία ασκούσε κριτική στην ηγεσία της Επιτροπής Αποθεματικών της Τράπεζας των ΗΠΑ, επειδή είχαν σπρώξει μεγάλα ποσά στις χρηματαγορές, σώζοντας έτσι τους κερδοσκόπους από τις συνέπειες της ίδιας τους της απληστίας και της βλακείας.

Πίεση

Και τώρα, κάνει το ίδιο ακριβώς για την Northern Rock. Είναι πρώτη φορά που η Τράπεζα της Αγγλίας προχωράει σε τέτοια κίνηση, από την εποχή της δευτερεύουσας τραπεζικής κρίσης του 1973–4. Τότε η τράπεζα NatWest παραλίγο να χρεοκοπήσει. Είναι σχεδόν σίγουρο ότι η σωτηρία της Northern Rock ήταν αποτέλεσμα πολιτικής πίεσης από τον Γκόρντον Μπράουν και τον Αλαστερ Ντάρλινγκ, οι οποίοι συνέδεσαν δημόσια τον εαυτό τους με την απόφαση,

Αν θέλετε εξήγηση γι' αυτή τη στροφή 180 μοιρών, αρκεί να παρατηρήσετε το γεγονός ότι η ομάδα που προωθεί το επιχείρημα: "Η πραγματική οικονομία τα πάει καλά" ξαφνικά σώπασε. Ολοι εκτός από τον Ντάρλινγκ, του οποίου η αξιοπιστία φαίνεται από το μήκος της ουράς έξω από τα υποκαταστήματα της τράπεζάς του.

Υπάρχουν ήδη σημάδια ότι η αμερικάνικη οικονομία επιβραδύνεται, με χαμηλότερες τιμές λιανικής και υψηλότερη ανεργία να καταγράφονται στις επίσημες μετρήσεις.

Πολλά χρόνια πριν, ο Μαρξ εξήγησε ότι το πιστωτικό σύστημα, που σήμερα αποκαλούμε χρηματαγορές, επιτρέπει στον καπιταλισμό να υπερβαίνει κάθε όριο προς την επέκτασή του, μέχρι τελικά να τσακιστεί ακόμη πιο άγρια πάνω στα όριά του.

Η φούσκα των ακινήτων βοήθησε να βγει η παγκόσμια οικονομία από την ύφεση που χτύπησε τις ΗΠΑ το 2000–1, αλλά όλο και περισσότερο φαίνεται ότι τότε ήταν μια απλή αναβολή ενός ακόμη μεγαλύτερου χτυπήματος.

Η αντίσταση στα σχέδια των ιμπεριαλιστών συνεχίζεται

Μέσα στο καλοκαίρι η αμερικάνικη κυβέρνηση έκανε δυο ταυτόχρονες κινήσεις. Ανακοίνωσε ένα μεγάλο πακέτο στρατιωτικής «βοήθειας» στο Ισραήλ και σε φιλικά της αραβικά καθεστώτα. Τις ίδιες μέρες η Κοντολίζα Ράις, υπουργός Εξωτερικών και ο Ρόμπερτ Γκέιτς, υπουργός □μυνας έκαναν μια σύντομη περιοδεία στη περιοχή όπου συναντήθηκαν με τον πρωθυπουργό του Ισραήλ και συμμετείχαν σε μια συνδιάσκεψη με άραβες φίλους τους, όπως τους σεΐχηδες του Κόλπου, στο θέρετρο του Σαρμ-ελ-Σειχ.

Το Ισραήλ θα πάρει τριάντα δισεκατομμύρια δολάρια «βοήθεια» σε πωλήσεις όπλων στα επόμενα δέκα χρόνια, μια αύξηση 25%. Η Σαουδική Αραβία και τα διάφορα εμιράτα του Κόλπου θα πάρουν όπλα αξίας 20 δισεκατομμυρίων δολαρίων και η Αίγυπτος οπλισμό αξίας 13 δισεκατομμυρίων δολαρίων.

Στις 31 Ιούλη έγινε η συνδιάσκεψη με την παρουσία των δυο υπουργών του Μπους. Σε αυτήν εκτός από την Σαουδική Αραβία, την Αίγυπτο και την Ιορδανία, συμμετείχαν και το Μπαχρέιν, το Κουβέιτ, το Ομάν, το Κατάρ και τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα. Δυο κοινά ενώνουν τα καθεστώτα όλων αυτών των χωρών. Είναι όλα πιστοί σύμμαχοι των ΗΠΑ στην περιοχή και όλα τους είναι σκληρές δικτατορίες.

Η ανακοίνωση της εξοπλιστικής βοήθειας δεν ήταν ένα μεγαλόψυχο δώρο του Μπους για να κρατήσει ικανοποιημένους τους συμμάχους του. Όλοι οι αναλυτές, από την στιγμή που ο Λευκός Οίκος ανακοίνωσε αυτό το «πακέτο», επισήμαναν ότι πρόκειται για μια κίνηση πίεσης προς το Ιράν.

Δεν χρειάστηκε να περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα, για να επιβεβαιωθεί αυτή η εκτίμηση από τα πιο επίσημα χείλη, της ίδιας της Κοντολίζα Ράις. Μιλώντας στην συνδιάσκεψη, τόνισε τα εξής: «*Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το Ιράν αντιπροσωπεύει την μεγαλύτερη στρατηγική απειλή για τις ΗΠΑ και για τη Μέση Ανατολή που θέλουμε να δούμε να δημιουργείται.*»

Η κυβέρνηση του Μπους θέλει να αυξήσει την πίεση στο Ιράν, επειδή το θεωρεί λίγο ως πολύ υπεύθυνο για όλα τα πισωγυρίσματα που δέχεται η αμερικάνικη στρατηγική σε όλα τα μέτωπα, από το Αφγανιστάν μέχρι το Ιράκ και το Λίβανο. Τους προηγούμενους μήνες έγιναν δυο επίσημες συναντήσεις ανάμεσα σε αμερικάνους και ιρανούς διπλωμάτες στην Βαγδάτη. Τώρα ετοιμάζεται η 3η τέτοια συνάντηση.

Για την κυβέρνηση του Μπους αυτές οι διαπραγματεύσεις δεν έφεραν το επιθυμητό αποτέλεσμα. Θέλει να δείξει λοιπόν, ότι μπορεί να κινητοποιήσει όλους τους συμμάχους της στην περιοχή, επισείοντας την απειλή της εξάπλωσης του «σιιτικού κινδύνου» που υποτίθεται υποδαυλίζει το Ιράν.

Η Ράις και ο Γκέιτς ζήτησαν από τους συμμάχους τους να υποστηρίξουν πιο ενεργητικά τη κατοχική κυβέρνηση του Νούρι αλ Μαλίκι στο Ιράκ. Όμως ακόμα και η Σ. Αραβία δυσπιστεί απέναντι σε αυτή την κυβέρνηση. Όχι μόνο γιατί βλέπει ότι αυτή η κυβέρνηση δεν μπορεί να τα βάλει με την Αντίσταση που δυναμώνει, αλλά και επειδή στην ηγεσία της βρίσκονται σιιτικά κόμματα με στενούς δεσμούς με το Ιράν.

Το δεύτερο «αίτημα» της Ράις και του Γκέιτς ήταν αυτά τα φιλικά καθεστώτα να συμβάλουν πιο ενεργητικά στην «διεθνή διάσκεψη ειρήνευσης για τη Μέση Ανατολή», δηλαδή για το Παλαιστινιακό, που ετοιμάζουν οι ΗΠΑ και το Ισραήλ για τον Νοέμβρη. Ο στόχος είναι η σταθεροποίηση του Αμπάς και της Φατάχ και η συντριβή της Αντίστασης που με επικεφαλής τη Χαμάς ελέγχει τη Γάζα. Και εδώ όμως, τα σχέδιά τους αντιμετωπίζουν τεράστιες δυσκολίες.

Παλαιστίνη - ο αποκλεισμός δεν περνα

Η ήττα στο Ιράκ, που γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρη κάθε μέρα που περνάει, δυναμώνει τις φλόγες της αντίστασης και στην Παλαιστίνη. Σε μια προσπάθεια για «αναζωογόνηση» των ειρηνευτικών προσπαθειών ο ισραηλινός πρωθυπουργός Ολμερτ συναντήθηκε με τον Μαχμούντ Αμπάς στην Ιεριχώ της Δυτικής Όχθης. Τα δυτικά πρακτορεία ειδήσεων κάλυψαν την είδηση ως μια πρώτη «χειρονομία καλής θέλησης» από τη μεριά του Ισραήλ.

Μερικές σκηνές από την επίσκεψη μιλάνε από μόνες τους. Για να φτάσει ο Ολμέρτ στην Ιεριχώ, η αστυνομία του Αμπάς είχε αποκλείσει την πόλη, και είχε διώξει κάθε κάτοικό της μακριά σε ακτίνα εκατοντάδων μέτρων από το ξενοδοχείο Ιντερκοντινένταλ, το τόπο της συνάντησης. Καθώς η ισραηλινή αυτοκινητοπομπή έμπαινε στην πόλη, πέρασε από το σημείο ελέγχου που έχει εγκαταστήσει ο ισραηλινός στρατός από το ξέσπασμα της δεύτερης Ιντιφάντα. Αυτό το «τσεκπόιντ» στην ουσία αποκλείει την πρόσβαση στην Ιερουσαλήμ και την επικοινωνία με άλλες περιοχές. Τώρα, η «ελπίδα» του Αμπάς είναι ότι σε «ένδειξη καλής θέλησης» ο ισραηλινός στρατός θα το απομακρύνει □ μαζί με μια χούφτα ακόμα τέτοια σημεία ελέγχου.

Αυτό που πραγματικά κάνει το Ισραήλ, με την ενθάρρυνση των ΗΠΑ, είναι να ενισχύει τη θέση του Μαχμούντ Αμπάς και της Φατάχ, τόσο ώστε να

μπορέσει να συντρίψει την Αντίσταση, που αυτή τη στιγμή έχει σαν κέντρο τη Γάζα. Εκτός από το «ξεπάγωμα» κονδυλίων που παρακρατούσε το Ισραήλ από την Παλαιστινιακή Αρχή ως αντίποινα για την εκλογή της Χαμάς τον Γενάρη του 2006, απελευθέρωσε επιλεκτικά κάποιους παλαιστίνιους κρατούμενους, όλους μέλη της Φατάχ. Τις προηγούμενες μέρες έδωσε άδεια να περάσει ένα φορτίο όπλων, 1.000 σύγχρονα τουφέκια, για τις «δυνάμεις ασφαλείας» του Αμπάς στην Δυτική Όχθη.

Αντιπολεμική διαδήλωση στην Ουάσιγκτον στις 15 του Σεπτέμβρη

Αυτές οι δυνάμεις ασφαλείας έχουν εξαπολύσει ανθρωποκυνηγητό ενάντια στην Χαμάς στη Δυτική Όχθη. Η οργάνωση κατήγγειλε ότι από τα μέσα Ιούνη έχουν γίνει 472 απαγωγές μελών της από την αστυνομία του Αμπάς και έχουν σημειωθεί περισσότερες από 300 επιθέσεις σε γραφεία οργανώσεων που συνδέονται μαζί της.

Την ίδια στιγμή ο αποκλεισμός της Γάζας συνεχίζεται. Οι συνέπειες για τον πληθυσμό είναι τραγικές. Η ανεργία έχει φτάσει στο 44% και το 80% του 1,5 εκατομμυρίου Παλαιστινίων που ζουν εκεί εξαρτώνται από την ανθρωπιστική βοήθεια για να μπορέσουν να φάνε. Κάθε οικονομική δραστηριότητα έχει νεκρώσει και κάθε τόσο μια επιδρομή από ισραηλινά αεροπλάνα κοστίζει νεκρούς.

Κι όμως, η Γάζα κρατάει. Μια ανταπόκριση στην ιστοσελίδα του αμερικάνικου περιοδικού Time της 2 Αυγούστου διαπιστώνει: « Ο νόμος έχει επιστρέψει στη Γάζα.. Ο αποκλεισμός είναι κομμάτι της ισραηλινής και αμερικάνικης στρατηγικής για την απομόνωση της Χαμάς, με την προσδοκία ότι οι Παλαιστίνιοι θα απομακρυνθούν από την ισλαμιστική ηγεσία που δεν έχει αναγνωρίσει το Ισραήλ και θα στραφούν στη Φατάχ που είναι πρόθυμη να ξεκινήσει ξανά την ειρηνευτική διαδικασία. Μέχρι στιγμής το σχέδιο δεν έχει λειτουργήσει. Με τα χέρια λυμένα να κυβερνάει όπως θέλει, η Χαμάς χτίζει τη μαζική της υποστήριξη και τις στρατιωτικές της δυνατότητες, που μπορούν να επιζήσουν από τον διεθνή αποκλεισμό.» Στην ίδια ανταπόκριση, ο δημοσιογράφος του Time παρατηρεί σχεδόν έκπληκτος, ότι η Χαμάς « δεν έχει συγκροτήσει δικαστήρια της σαρία», ότι οι γυναίκες που δεν φοράνε την ισλαμική μαντίλα αισθάνονται πιο ασφαλείς να κυκλοφορούν ελεύθερα στους δρόμους τώρα, παρά πριν τον Ιούνη...

Ο Μαχμούντ Ζαχάρ, στέλεχος της Χαμάς και πρώην υπουργός Εξωτερικών της κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», δήλωσε ότι « τα αραβικά καθεστώτα που συμμετέχουν στον αποκλεισμό του παλαιστινιακού λαού σύντομα θα πληρώσουν το τίμημα». Αυτό φοβούνται και οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, για αυτό σπεύδουν να ενισχύσουν με όπλα τέτοια καθεστώτα. Το αντιπολεμικό κίνημα στη Δύση έχει υποχρέωση να σταθεί με όλη του τη δύναμη στο πλευρό της Παλαιστινιακής Αντίστασης αυτή τη κρίσιμη ώρα.

ΙΡΑΚ - Οι εργάτες πετρελαίου απεργούν

Πριν από μερικές βδομάδες η κατοχική κυβέρνηση του Ιράκ είχε αναγκαστεί να υποχωρήσει μπροστά στις απεργίες των εργατών του πετρελαίου που κινητοποιήθηκαν για καλύτερες συνθήκες δουλειάς και ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του πετρελαϊκού πλούτου της χώρας. Τώρα προσπαθεί να πάρει την εκδίκησή της, με την υποστήριξη και την ενθάρρυνση του αφεντικού της, των ΗΠΑ.

Η φιλοαμερικάνικη κυβέρνηση του Ιράκ κήρυξε εκτός νόμου το συνδικάτο των εργαζόμενων στα πετρέλαια χρησιμοποιώντας ένα νόμο από την εποχή του Σαντάμ Χουσεΐν. Η κίνηση αυτή της κυβέρνησης έρχεται τη στιγμή που μεγαλώνει η αντίσταση στο προτεινόμενο «ενεργειακό» νόμο που αν περάσει θα παραδώσει τις πηγές ενέργειας της χώρας στα χέρια των πολυεθνικών.

Η Ομοσπονδία Συνδικάτων Πετρελαίου του Ιράκ (IFOU) έχει βρεθεί στην πρώτη γραμμή της πάλης ενάντια στη ψήφιση αυτού του νόμου. Στις αρχές αυτής της χρονιάς η κυβέρνηση είχε εκδώσει εντάλματα σύλληψης για τον Χασάν Τζούμαα και άλλους συνδικαλιστές της ομοσπονδίας που είχαν οργανώσει επιτυχημένες απεργίες στο νότιο Ιράκ.

Πριν από αυτή την επίθεση στην Ομοσπονδία είχε προηγηθεί η απόφαση της κυβέρνησης να «παγώσει» τις τραπεζικές καταθέσεις και τα περιουσιακά στοιχεία του συνδικάτου. Σύμφωνα με την ανακοίνωση της Πρωτοβουλίας Nafadna («Το πετρέλαιό μας» στα

αραβικά) πρόκειται για «ένα προληπτικό χτύπημα με στόχο την πετυχημένη καμπάνια ενάντια στον προτεινόμενο πετρελαϊκό νόμο, η οποίος σχεδιάζεται να επιβληθεί στο Ιράκ από την κατοχική κυβέρνηση.»

Στις 18 Ιούλη το υπουργείο Πετρελαίου ανακοίνωσε ότι το συνδικάτο «χάνει κάθε νομική υπόσταση» με βάση το Διάταγμα 155 –ένα νόμο που δημοσιεύτηκε στο αποκορύφωμα του πολέμου με το Ιράν το 1987, δηλαδή επί Σαντάμ Χουσεΐν. Οπως αναφέρει η ανακοίνωση της Πρωτοβουλίας Nafadna «η λαϊκή αντίσταση είναι τόσο μεγάλη ώστε η κατοχική κυβέρνηση έχει αναγκαστεί να παραβιάσει μια σειρά χρονοδιαγράμματα που έχει θέσει η κυβέρνηση Μπους για την ενεργοποίηση του νόμου.»

Τέτοιες κινήσεις μόνο πανικό φανερώνουν. Γιατί όλα δείχνουν ότι η κυβέρνηση του αλ–Μαλίκι δεν μπορεί να ελέγξει τίποτα στο Ιράκ. Έξι σουνίτες υπουργοί έχουν παραιτηθεί από την κυβέρνηση και όλοι πια την αποκαλούν «κυβέρνηση της πράσινης ζώνης», της περιοχής της Βαγδάτης που έχει αποκλειστεί με τεράστια τσιμεντένια φράγματα και στο εσωτερικό της βρίσκονται κυβερνητικά κτίρια και η πρεσβεία των ΗΠΑ. Την ίδια στιγμή, ο αμερικάνικος στρατός χάνει καθημερινή τη μάχη με το αντάρτικο.

Δημοσιογράφος της εφημερίδα Γκάρντιαν του Λονδίνου συναντήθηκε τον Ιούλη με εκπροσώπους έξι αντάρτικων οργανώσεων που συντονίζουν τη δράση τους προσπαθώντας να δημιουργήσουν κι ένα πολιτικό μέτωπο.

Βασική διαπίστωση του άρθρου της Γκάρντιαν είναι ότι: «*Για τέσσερα χρόνια η αντίσταση παρέμενε στη σκιά, χωρίς δημόσιο πρόσωπο, φαινομενικά ακέφαλη, ενόσω διεξήγαγε μια όλο και πιο έντονη εκστρατεία που έχει φέρει τον πιο ισχυρό στρατό του κόσμου στα πρόθυρα της ήττας και έχει ανατρέψει την παγκόσμια ισορροπία ισχύος.*

Οι αγριότητες στο στυλ της Αλ–Κάιντα με στόχο άμαχους και οι συγκρούσεις των ομάδων θανάτου Σιιτών–Σουνιτών που έχουν κλιμακωθεί τα τελευταία χρόνια, έστρεφαν την προσοχή μακριά από τον αντάρτικο πόλεμο ενάντια στις αμερικανοβρετανικές δυνάμεις κατοχής και τον μισθοφορικό ιρακινό στρατό και αστυνομία.

Ομως, είναι αυτός ο εντεινόμενος πόλεμος φθοράς που έχει φέρει την αποχώρηση από το Ιράκ στο κέντρο της πολιτικής αντιπαράθεσης στην Ουάσιγκτον: τώρα σημειώνονται περισσότερες από 5.000 επιθέσεις το μήνα ενάντια στις αμερικάνικες δυνάμεις ενώ οι τρεις τελευταίοι μήνες υπήρξαν οι αιματηρότεροι για τις αμερικάνικες δυνάμεις από την εισβολή το 2003: 331 θάνατοι και 2.029 τραυματισμοί.»

Αλληλεγγύη στην αντίσταση

Η ΗΠΑ χάνουν στον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία» στο ένα μέτωπο μετά το άλλο. Η αντίσταση στο Ιρακ έχει ανατρέψει όλους τους σχεδιασμούς του Μπους και του επιτελείου του για την Μέση Ανατολή. Ο Μπους έχει φτάσει στο σημείο να μιλά και για αποχώρηση αμερικάνικου στρατού από το Ιρακ το ίδιο και ο πιο στενός του σύμμαχος η Βρετανία.

Στον τόπο μας η ε/κ άρχουσα τάξη δεν έχει ένσταση να αποτελέσει η Κύπρος το στρατιωτικό, οικονομικό και πολιτικό ορμητήριο των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στην Μ. Ανατολή. 13 Διεθνείς Συνθήκες και Συμβάσεις με τις ΗΠΑ για την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας» που περιλαμβάνει και την 'ασφάλεια' του Ισραήλ έχει υπογράψει η κυβέρνηση Παπαδόπουλου συνεχίζοντας και επεκτείνοντας την πολιτική όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων. Έτρεξε ακόμα να συμμετέχει με αξιωματικούς της Εθνικής Φρουράς στην πολυεθνική δύναμη κατοχής στο Λίβανο.

Οι λαοί της Μέσης Ανατολής πληρώνουν με χιλιάδες νεκρούς τον αγώνα τους ενάντια στα συμφέροντα των πολυεθνικών και χρειάζονται την αλληλεγγύη μας. Χρειάζονται τις δικές μας κινητοποιήσεις ώστε τα συνθήματα μας «Όχι διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές», «Να κλείσουν οι βάσεις» να γίνουν πραγματικότητα.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

«ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΓΙΑΚΟΥΜΠΙΑΝ»

Μια πιστή μικρογραφία της σύγχρονης αιγυπτιακής κοινωνίας

Εκδόσεις «ΠΟΛΙΣ», σελίδες 316

Της Μαρίας Χριστοφόρου

Το πολυσυζητημένο αυτό βιβλίο γράφτηκε το 2002, σε μια περίοδο όπου η δικτατορία του Μουμπάρακ έχει σκληρύνει τις επιθέσεις της και την χρήση καταστολής απέναντι στο αριστερό και ισλαμικό κίνημα που αγωνίζεται με διαδηλώσεις εναντίον της εισβολής των Αμερικανών στο Ιράκ, τις επιθέσεις των ισραηλινών εναντίων των Παλαιστινίων και με εργατικές απεργίες για καλύτερες συνθήκες εργασίας και συνδικαλιστικά και εργατικά δικαιώματα. Θεωρείται το πιο πολυδιαβασμένο βιβλίο στον Αραβικό κόσμο μετά από το Κοράνι, και προκάλεσε έντονες κριτικές και αντιδράσεις τόσο θετικές όσο και αρνητικές.

Το Μέγαρο που υπάρχει στην πραγματικότητα στο κέντρο του Καΐρου, κτίστηκε το 1934, από τον Αρμένιο εκατομμυριούχο Γιακουμπιάν στο τότε Ευρωπαϊκό κέντρο της πόλης και υπήρξε κατοικία της τότε αφρόκρεμας της αιγυπτιακής κοινωνίας. Με την εθνικιστική επανάσταση το 1952 και την ''έξοδο'' από την χώρα των ξένων, ιδιαίτερα αυτών που έλεγχαν την οικονομία , άρχισε να κατοικείται από μεσοαστούς, ξεπεσμένους αριστοκράτες και αξιωματούχους του στρατού. Με το άνοιγμα της οικονομίας στο ξένο κεφάλαιο την δεκαετία του 1970, οι ταξικές αντιθέσεις εξακολουθούν να εντείνονται και στις αποθήκες της οροφής του κτιρίου συσσωρεύονται μετανάστες χωρικοί από την επαρχία που ήλθαν στο Κάιρο ζητώντας μια καλύτερη ζωή.

Το βιβλίο ακολουθεί την ζωή τόσο των πλουσίων όσο και των φτωχών ενοίκων του κτιρίου και περιγράφει μια κοινωνία και ένα κοινωνικοπολιτικό σύστημα που είναι βουτηγμένα στην διαφθορά και την αδικία κατά την διάρκεια του 1990 και του πρώτου πολέμου στον Κόλπο. Το ''Μέγαρο Γιακουμπιάν'' αποτελεί μια μικρογραφία, ένα αντικατοπτρισμό της αιγυπτιακής κοινωνίας με έντονες ταξικές αντιθέσεις, όπου οι φτωχοί αγωνίζονται με νύχια και με δόντια για την καθημερινή επιβίωση και οι πλούσιοι θησαυρίζουν καταπατώντας κάθε ανθρώπινη αξία και αξιοπρέπεια.

Ο Τάχα, φτωχόπαιδο και γιος θυρωρού, άριστος μαθητής ονειρεύεται μια θέση στην αστυνομική ακαδημία. Παρόλο που διαθέτει τα ακαδημαϊκά προσόντα δεν γίνεται δεκτός λόγο της φτωχής του καταγωγής και της δουλείας του πατέρα του.

Η Μπουσαΐνα που υποχρεώνεται να ανέχεται κάθε μορφή σεξουαλικής παρενόχλησης από τα αφεντικά της για να μην χάσει την δουλεία της.

Ο ''θρήσκος'' πολυεκατομμυριούχος Μοχάμεντ Αζάμ που εξαγοράζει μια θέση στην Βουλή για να αυξήσει την δύναμη και την επιρροή του, εγκαθιστά σε ένα από τα διαμερίσματα την μυστική δεύτερη γυναίκα του Σουάντ , την οποία παντρεύεται υπό τον όρο να μην μείνει έγκυος.

Ο πλούσιος αρχισυντάκτης Χατίμ Ρασίντ, ομοφυλόφιλος, έχει την πολυτέλεια να αγοράζει τους εραστές του, μόνιμους ή περιστασιακούς, παρόλο που σε μια συντηρητική κοινωνία όπως η Αιγυπτιακή η ομοφυλοφιλία δεν είναι αποδεκτή, εγκαθιστά σε μια από τις αποθήκες της οροφής τον εραστή του, αναζητώντας έτσι μια πιο ''σταθερή'' σχέση.

Ο Alaa Al Aswany περιγράφει την κατάχρηση της εξουσίας και την διαφθορά των πλουσίων και των αξιωματούχων της κυβέρνησης που γι αυτούς όλα είναι επιτρεπτά και ευλογημένα στο όνομα της θρησκείας. Αποκαλύπτει την υποκρισία της εξουσίας και της θρησκείας. Όταν η Σουάντ μένει έγκυος, ένας Σεΐχης, άνθρωπος της θρησκείας, υποστηρίζει υποκριτικά την έκτρωση και δια της βίας εξαναγκάσει στην πραγματοποίηση της. Όταν όσοι βοήθησαν τον Αζάμ να εξαγοράσει την θέση του στην Βουλή ζητούν ανταλλάγματα και μερίδιο από τα κέρδη των επιχειρήσεων του, αποδεικνύεται ότι το μεγαλύτερο μέρος των κερδών προέρχεται από το εμπόριο ναρκωτικών. Όλες οι κομπίνες και οι βρομοδουλειές των πλουσίων γίνονται στο όνομα του θεού, ψάλλοντας υποκριτικά αποσπάσματα από το Κοράνι.

Η φτώχια, η ανέχεια, η έλλειψη προοπτικής οδηγεί νέους όπως στον Τάχα στον ριζοσπαστικό ισλαμισμό αναζητώντας ουσιαστικότερες αξίες στην ζωή τους. Συλλαμβάνεται, βασανίζεται, βιάζεται από αστυνομικούς. Η τελευταία του πίστη στην ακεραιότητα του συστήματος και στην πατρίδα καταρρέουν, και αυτό τον οδηγεί στην βία, με κόστος την ίδια του τη ζωή.

Το βιβλίο είναι συγκλονιστικό και σοκαριστικό. Αποκαλύπτει την υποκρισία του καπιταλιστικού συστήματος, στο οποίο οι πλούσιοι δικαιούνται να κάνουν τα πάντα, τσαλαπατώντας ηθικές και αξίες τις οποίες τόσο υποκριτικά επικαλούνται, και οι φτωχοί να υπομένουν τα πάντα χωρίς καμιά προοπτική για μια καλύτερη ζωή και μέλλον. Μπορεί οι ταξικές αντιθέσεις στην Αίγυπτο να είναι εντονότερες από ότι στην εξευρωπαϊσμένη Κυπριακή Δημοκρατία, αλλά και εδώ οι ''Πάνω'' της Ε/κ κοινωνίας στήνουν στην ράχη της εργατικής τάξης χορό και γλιτώνουν από σκάνδαλα εκατομμυρίων, ενώ οι ''Κάτω'' βλέπουν κάθε μέρα την ζωή τους και τα κεκτημένα τους να κτυπιούνται μέσα από την ανεργία, την ακρίβια και την έλλειψη προοπτικής για μια καλύτερη ζωή.

Πέμπτη 4 Οκτωβρίου, ώρα 6.15μμ
Συγκέντρωση στη Βουλή και πορεία στις Κεντρικές Φυλακές

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Να σταματήσουν οι παράνομες κρατήσεις

Από εκδήλωση – πορεία που κάλεσε η ΚΙΣΑ σε αλληλεγγύη με τους εξεγερμένους μετανάστες έξω απο τις φυλακές τον Μάη του 2006

Οι εφτά μετανάστες που ανέβηκαν στον πύργο με το ντεπόζιτο του νερού στις Κεντρικές Φυλακές της Λευκωσίας είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου που αφορά την αντιμετώπιση των μεταναστών από τη Κυβέρνηση. Υπάρχουν χιλιάδες μετανάστες και αιτητές ασύλου που βρίσκονται στην ίδια μοίρα με αυτούς.

Εκατοντάδες από αυτούς κρατούνται στις φυλακές ή τα αστυνομικά κρατητήρια για μήνες ή και για χρόνια μέχρι να βρεθεί χώρα να τους απελάσουν. Μερικοί από αυτούς που βρίσκονται στον πύργο είναι κρατούμενοι για πάνω από τρία χρόνια. Ακόμη και αυτοί που δεν είναι κρατούμενοι, ζουν σε άθλιες συνθήκες στοιβαγμένοι σε παραπήγματα χωρίς τις αναγκαίες διευκολύνσεις. Πολλοί από τους κρατούμενους έχουν οικογένειες και μικρά παιδιά, ενώ υπάρχουν και κάποιοι που είναι παντρεμένοι με Κύπριες. Η κατάσταση τους είναι πραγματικά απελπιστική

Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται μια τέτοια εκδήλωση διαμαρτυρίας. Τον Μάη του 2006 δεκάδες μετανάστες που κρατούνταν και πάλι στο Block 10 (Αστυνομικά Κρατητήρια) των Κεντρικών Φυλακών, ξεσηκώθηκαν και έκαγαν τα στρώματα τους. Τα περασμένα Χριστούγεννα οι οικογένειες των κρατουμένων οργάνωσαν εκδήλωση διαμαρτυρίας και πάλι έξω από το Block 10. Στις 10 του Σεπτέμβρη, οι ίδιοι ανέβηκαν και πάλι για τρεις μέρες στον πύργο με το ντεπόζιτο του νερού. Σε όλες τις περιπτώσεις το αίτημα τους ήταν το ίδιο, να αφεθούν ελεύθεροι. Σε όλες τις περιπτώσεις η διαμαρτυρίες σταμάτησαν μετά που η κυβέρνηση με τους αρμόδιους Υπουργούς της υπόσχονταν ότι θα «δει» το πρόβλημα τους.

Τίποτα όμως δεν έγινε και έτσι φτάσαμε ξανά στη νέα κατάληψη του πύργου με το ντεπόζιτο του νερού και τους μετανάστες να δηλώνουν αποφασισμένοι ότι δεν θα κατέβουν αν δεν λυθεί πραγματικά το πρόβλημα τους.

Την ίδια στιγμή στη Λεμεσό μετανάστες που κρατούνται στα κρατητήρια της Αστυνομικής Διεύθυνσης οργάνωσαν εκδήλωση διαμαρτυρίας φωνάζοντας συνθήματα ενώ μερικοί έχουν κατεβεί σε απεργία πείνας σε συμπαράσταση με τους εξεγερμένους στις Κεντρικές Φυλακές. Η αστυνομία χρησιμοποίησε άγρια καταστολή για να τους διαλύσει και έστειλε 8 από αυτούς στο νοσοκομείο.

Είναι ντροπή μετά από όλα αυτά να βγαίνει η κυβέρνηση και να δηλώνει ότι δεν διαπραγματεύεται κάτω από «απειλές και εκβιασμούς», και να τους κόβει το νερό και την τροφή. Ποια απειλή αποτελούν οι 6 (ο ένας κατάρρευσε ήδη και οι υπόλοιποι έμειναν για 65 ώρες χωρίς νερό) απελπισμένοι Ιρανοί αιτητές ασύλου για τη Κυπριακή Δημοκρατία;

Είναι όμως δυο φορές ντροπή να βγαίνει ο αναπληρωτής υπουργός Δικαιοσύνης Χρ. Πασιαρδής και να τους ειρωνεύεται: «Κάνουν λάθος εάν πιστεύουν ότι η κυβέρνηση θα τους εκλιπαρήσει να κατέβουν. Ας μείνουν και για ένα μήνα ή όσο χρόνο θέλουν, είναι και ευάερα εκεί πάνω»!

Τα αιτήματα των μεταναστών είναι δίκαια και έχουν κάθε δικαίωμα να διαμαρτύρονται. Σύμφωνα και με έκθεση της Επιτρόπου Διοικήσεως η κράτηση των μεταναστών προσλαμβάνει το χαρακτήρα «*απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης, η οποία απαγορεύεται από το Σύνταγμα*». Η Κυπριακή Δημοκρατία παραβιάζει τους ίδιους τους νόμους της Κυπριακής Νομοθεσίας στερώντας την ελευθερία σε όσους δεν μπορεί ν' απελάσει επειδή δεν έχουν ταξιδιωτικά έγγραφα. Κι αυτή η απάνθρωπη πρακτική εφαρμόζεται για να μη σταλούν «λανθασμένα μηνύματα», όπως δήλωσε ο υπ. Εσωτερικών, «*ότι κάποιος μπορεί να έρχεται παράνομα στην Κύπρο και μετά από λίγους μήνες κράτησης να παραμένει νόμιμα*».

Όμως οι μετανάστες, που έφυγαν με τα ρούχα που φορούσαν και δεν έχουν τα απαραίτητα χαρτιά κι αποδεικτικά ότι κινδυνεύουν στις χώρες τους, δεν είναι ζώα. Είναι άνθρωποι κι έχουν τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα, τροφής, νομικής υποστήριξης και αίτησης πολιτικού ασύλου. Όποιος τούς τα στερεί όλα αυτά στην πράξη δεν διαφέρει από τους δουλεμπόρους αλλά αποτελεί κομμάτι του ίδιου κυκλώματος. Εξάλλου η πόρτα της Κυπριακής Δημοκρατίας δεν είναι κλειστή γενικά για όλους τους αλλοδαπούς. Οι πλούσιοι, ευρωπαίοι, Ρώσοι, Αραβες, ή άλλης εθνικότητας λεφτάδες δεν έχουν κανένα πρόβλημα να μπαινοβγαίνουν όποτε θέλουν και να μένουν όσο θέλουν και να εξυπηρετούνται κατά προτεραιότητα από τις αρχές τις Κυπριακής Δημοκρατίας. Οι φτωχοί και καταφρονημένοι είναι που είναι ανεπιθύμητοι στη Κύπρο.

Απέναντι σ' αυτή την χυδαία ρατσιστική αντιμετώπιση της κυβέρνησης η ΚΙΣΑ σε συνεννόηση με άλλες οργανώσεις, ανάμεσα τους και η Εργατική Δημοκρατία αποφάσισαν να καλέσουν σε πορεία την Πέμπτη 4 Οκτώβρη στις Κεντρικές Φυλακές σε συμπαράσταση στους Ιρανούς μετανάστες. Η πορεία θα ξεκινήσει στις 6.15μμ έξω από τη βουλή.

Για επικοινωνία τηλ: 22349959, 99698503, 99625620
email:wd@workersdemocracy.net, www.workersdemocracy.net